Ч. 16 (14.559). Львів, вівторок 26. січня 1937. Opłata pocztowa uiszczona gotówką. Рік LVII.

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДНЯ ВРАНЦІ.

РЕДАКЦІЯ Й АДМІНІСТР.: ЛЬВІВ, РИНОК Ч. 10. II. ПОВ.
Телефон Редакції й Адм.: 229-41
Телефон Друкарні 229-26
Адреса для телегр.: Діло Львів
Конто: П. К. О. Львів 504.080.
„ Банку Чеських Леґіон. Прага „Діло".
Рукописів не звертаємо.

ПЕРЕДПЛАТА В КРАЮ:
Місячно . . . . . 5.00 зол.
Чвертьрічно . . . . 15.00 „
Піврічно . . . . . 30.00 „
Річно . . . . . . 60.00 „
В АМЕРИЦІ 1.50 ДОЛ., У ЧЕХОСЛОВАЧЧИНІ 30 КОР. Ч., У ВСІХ ІН. КРАЯХ 7.50 ЗОЛ. П.
ОДИН ПРИМІРНИК 20 сот.

Протест б. премієра України перед Ліґою Націй.

(АТЕ). 22. ц. м. б. премієр УНР п. Прокопович передав представникові Ради Ліґи Націй меморіял про положення українського населення у СССР. Меморіял доказує, що під формою „союзу совітських республик" веде московський уряд політику централізму та русифікації інших народів і критикує теперішній політичний, господарський і суспільний устрій СССР. Такі відносини не годяться з пактом Ліґи Націй, яка супроти того повинна витягнути відповідні висновки.

Новий японський премієр

має підтримку партій, але опозицію армії.

В 1. годині вночі мікадо закликав до себе генерала Уґакі та заіменував його прем.єром, згідно з радою князя Сайонджі. Ген. Уґакі приняв місію, прохаючи кілька днів часу. Уґакі має симпатію у політичних групах; партія Мінсеіто готова його підтримати, партія Сеюкай здається також, і то навіть тоді, коли би він утворив кабінет без представників партій. Публична оп.нія сподіється, що ген. Уґакі зуміє зліквідувати непорозуміння між армією і політичними партіями.

Та покищо його стрінула сильна опозиція військових кол; вони бояться, що уряд ген. Уґакі буде виступати проти реорганізації армії та скріплення дисципліни. Всеж сподаються, що ген. Уґакі зуміє утворити уряд.

Новий премієр є сином бідного селянина. Хоча він не покінчив навіть середньої школи, здобув вищу військову освіту і займав високі та відповідальні становища: 5 літ був міністром війни, 5 літ генеральним ґубернатором Кореї.

Франція погодилася з Туреччиною що до Александретти.

Вчора вечором після засідання французької ради міністрів розійшлися чутки, що уряд приняв договір про Александретту, який опрацювала французька і турецька делеґація.

Анкарські дипльоматичні кола приписують той компроміс не лише добрій волі французького і турецького уряду, але й поєднавчим зусиллям британського.

Як припускають, небавом лічнуться турецько-італійські переговори у справі чорноморських проливів.

Секретаріят Ліґи Націй підтримував той проект компромісу — зрештою лігові кола ставляться до нього дещо скептично, бо заки підпишуть франко-турецький договір, прийдеться перевести довгі переговори.

Участь мін. Ідена в переговорах про Александретту підкреслює заінтересування Анґлії у всіх справах, що торкаються Середземного Моря. Санджак Александретти дістане широку автономію у внутрішніх справах, зате закордонні належатимуть до Сирії. Безпеку александретського санджаку запевнить франко-турецька умова — він становитиме своєрідну турецько-франко-сирійську кондомінію. Ліґа Націй, що забезпечить автономію Александретти, матиме там свого високого комісаря.

Хто орґанізує постачання зброї для червоної Еспанії.

Як подає „Ле Журналь" з Брюсселі, тамошня поліція впала на слід великої орґанізації, розгалуженої на всю країну, що пачкувала зброєю та муніцію для еспанської червоної армії. Тепер слідство намагається устійнити, завдяки чиїм впливам самоходи зі зброєю та муніцією дісталися через бельґійсько-французький кордон. Кружляє чутка, що це одна впливова особа з лівих французьких кол найшла співробітників на пограниччі і з їхньою поміччю зорганізувала пачкування зброї та муніції.

Тимчасом бельґійський суд покарав Павла Жуо та його 4-ох товаришів 1-місячною вязницею за нелеґальну торговлю зброєю.

Ліквідація американських страйків.

Як повідомляє Райтер, страйк моряків і пристаневих робітників у пристанях Атлянтійського Океану і Мексиканського заливу покінчився. Появився закон, що уповноважнює секретаря праці до посередництва між фірмою Дженерал Мотор та її страйкуючими робітниками.

Небезпека громадянської війни

в Китаю минає.

Збунтовані китайські війська — як кажуть — приняли умовини нанкінського уряду: Війська провінції Шансі (ґенерала (Янгучена) відступлять на північ від ріки Веї, війська Чансуліяна відступлять до провінції КВансу, подібно як і червоні війська. Військові частини займуть смугу від залізниці Сунгай—Тунчан і границь провінцій Шансі та Гопей до Пінліпи. Генерали Янсучен і Юнсучун залишаться на своїх становищах.

ЗІ СТРАХУ — У ПРОПАСТЬ.

Львів, 25. січня 1937.

Ледви пів року тому відбулась у Москві трагікомедія процесу Зінов'єва, Каменєва і тов., закінчена розстрілом усіх 16-ти обвинувачених, усіх т. зв. „старих большевиків", членів російсько-жидівської комуністичної еліти, завдяки якій і жовтневий большевицький переворот удався і завдяки якій сам нинішній кремлівський диктатор так довго зберігає цілість червоної імперії. Після тієї різні гуртка большевицьких вельмож — пішла по всьому Совітському Союзі крівава нагінка на всіх і вся, що тільки можна було запідозріти у „троцькізмі". Як гриби по дощі народились тисячі „троцькістів", які тільки тому довідались про своє зрадницьке політичне кредо, що треба було скласти данину ненажерливому молохові червоного терору. На якийсь час той молох трохи наситився. Аж ось маємо нову трагікомедію, яка започаткує напевне черговий етап масових екзекуцій.

У Москві розпочався позавчора судовий процес проти 17-ти дальших совітських достойників, що мали ніби то творити т. зв. „рівнобіжний центр". Ця організація мала (згідно з актом обвинувачення) тотожні цілі, що „московський центр" Зінов'єва й тов.: уладжувати саботажі й терористичні замахи, порозумівались з чужинецькими державами проти Совітів, щоб завести інший державний устрій та поділити державну територію, вести шпіонажу і займатись т. п. дрібницями. На чолі „рівнобіжного центру" стояли Пятаков, недавній заступник голови ради совітського господарства, Сокольніков, недавній заступник Літвінова, комісаря закордонних справ, і Радек, недавній передовик „Ізвестій" і „Правди", що три роки тому приїздив до Варшави, як офіціяльний делеґат для навязання звязків з світом польської преси. Словом, всі нинішні обвинувачені, це ще вчорашні совітські потентати, пани життя і смерти підданих, це одиниці, які мали переможний вплив на хід найважніших справ внутрішньої і закордонної політики Совітського Союзу. Сьогодні совітська преса не пише про них інакше, як про „паршивих псів", „нікчемних сволот", „повзаючих гадюк" та „фашистівських бидлят", себто так само, як писала про Зінов'єва і Каменєва, колишніх всемогучих співтворців і володарів Совітського Союзу.

І все інше йде теж згідно з традиційним уже ритуалом: підсудні всі без винятку признаються до закинених їм злочинів, всі вони повторяють усі подробиці акту обвинувачення, оповідають про свої звязки з німцями та японцями, но і — „сиплять" ще й інших совітських головачів, які покищо ще не засіли на лавках обвинувачених. М. ін. Пятаков засипав уже б. голову народніх

комісарів Рикова, якого певне ось-ось арештують. Згідно з отим освяченим ритуалом всі підсудні напевне будуть каятись і плазувати перед „наймилішим і наймудрішим батьком народів“ Сталіном, чіпляючись, як потапаючий бритви, обіцянок ГПУ, що признання до закинених злочинів, каяття і вірнопідданчі заяви врятують їм життя. І згідно з прийнятим звичаєм — мабуть всіх їх засудять на смерть та розстріляють, вволяючи волю „голосові народу“, що тепер у всій совітській пресі та на безчисленних мітинґах домагається крови „зрадників“...

Таким робом світ має нове, гідне богів, видовище. Пів року тому видовище з Зіновевим і Каменевим викликало навіть палкі протести у всіх комунізуючих соціялістів та совітофільських організацій типу „Ліґи оборони прав людини й громадянина“, які щойно тоді довідалися, що в СССР існує безглуздий терор. Ті протести напсували навіть дещо крови сталінській кумпанії, але не настільки, щоб вона в пів року пізніше не повторила тієї самої історії на ще більшу мірку. Пощо це діється? Адже і сам Сталін і найближчі одиниці з його оточення напевне здають собі справу, що того роду імпрези не помагають Літвінову в його закордонній політиці і не влекшують йому женевських розмов. Чейже у кожного чужинця та кожного совітського громадянина мимохіть мусить зринути питання: або ввесь акт обвинувачення це одна брехня і провокація, а признання підсудних це виключно страх за життя з затратою власної гідности, — або всі ревеляції прокуратури про змову підсудних в усіх тих процесів спіраються на дійсних, правдивих документах. У першому випадку — це доказ крівавого божевілля, вирізувати власних найталановитших однодумців і співробітників, — у другому випадку — це доказ, що ввесь совітський режім і вся влада Совітів спирається на дуже й дуже крихких підставах: коли такі люди роблять раз-у-раз щораз нові змови, коли найвищі совітські достойники доходять до того, що з чужинецькими ворожими державами пляную розподіл Совітського Союзу й терористичні атентати на Сталіна та його оточення, то як можна поважно трактувати такий державний твір і таких державних діячів?

Навіщож ГПУ такі процеси аранжує, з яких розумних причин проводиться терор, що чейже теж повинен бути льоґічно мотивований? Очевидно, є така льоґічна причина, є підстава, на якій спирається однаково вся „коронкова“ робота, що препарує всі „докази“ для прокуратора, як і кожна сальва екзекуційного відділу червоних. Цією причиною є страх, є вічний, безупинний, непереможний страх „улюбленого батька народів“ та всього його оточення, запамороченого манією переслідування. Бо тут не вистачає стара історіософічна теза, що „терор родить терор“ і що „кожна революція спирається на багнетах і від багнетів гине“. Можна наводити паралелі з інших революцій, як то нпр. жирондисти й якобіни взаємно себе вирізували. Але не можна найти у всесвітній історії паралелі для теперішнього совітського прикладу, коли ми маємо державу, яка чейже вже 20 літ тому пережила переворот, державу, яка поза фікцією окремих „республик“ і „автономних областей“ зуніфікувала систему та зцентралізувала владу, розбудувала могутню армію, навязала дипльоматичні звязки з вовнішнім світом, формально працює для „світового мира“, — та одночасно робить такі штуки, як оті вічні маскаради зі змовами, процесами й терором.

СССР мусить бути свідком тих усіх маскарад. Мусить спливати кровю і рядових невинних громадян і співтворців та винуватців червоного терору. Бо тільки терором, насильством, страхом, можна втримати цей дивогляд при житті. Але на як довго вистане цей засіб?! І коли терор є доказом слабости, то що вартна держава, якої єдина сила — в тих безупинних доказах слабости?!

Національним ідеалом українського народу перейметься дитина тільки в „Рідній Школі“. Тому підтримаймо її змагання в її другому півстолітті!

Англія порозумівається з Італією в обороні миру.

Рим, у січні 1937.

Першого листопада минулого року Муссоліні сказав між іншим у своїй промові в Мілянo: „Нема іншої розвязки: щире, скоре і повне порозуміння на підставі признання взаємних інтересів“, говорячи про відносини з Англією.

Ледви минули два місяці і ось англійсько-італійський договір підписаний, а сьогодні до загального відома поданий дослівний його зміст потверджує тільки те, що обидві держави дуже добре зрозуміли, що їх політика на такім важнім відтинку европейської шахівниці, як Середземне Море — і під таку важну хвилину не може бути інша, як тільки рівнобіжна, бо обидві держави мають там життєві інтереси, які не є розбіжні, а доповняють одна одну.

Цей договір, а властиво „джентельменське порозуміння“ має на меті: поліпшити відносини цих держав і їх відносини з усіма державами Середземного Моря, запевнити пошану всіх прав і інтересів взаємних та інших держав Середземного Моря та дати нову забезпеку миру. Його треба вважати не лише як дипльоматичний успіх голови італійського уряду, який своєю далекозорою політикою і залізною волею доконав цього в такім короткім часі, але також як успіх реальної політики Англії, яка поставила, понад усякі особисті непорозуміння на першім місці забезпеку своїх державних інтересів і утримання миру.

До цього договору домаганий обмін нотами між обома державами, яких зміст є лише потвердженням устного запевнення Італії, що вона не зазіхає на балеарські острови, на еспанську посілість, та вважає, що теперішній територіяльний стан Еспанії повинен залишитись ненарушений і незмінений.

Властивий договір торкається більше зліквідування англійсько-італійського напруження, спричиненого італійською імпрезою в Абісинії, тимто зредагований у дуже загальних термінах і не представляє властиво дійсного договору, з ясними точками, а є більше словом, яке дають собі чесні люди.

Зате зміст нот вказує на зовсім певний факт, а саме на таке пекуче і небезпечне питання як еспанське.

І тут є дуже цікавий звязок межи змістом нот і договором, в якому Англія і Італія запевнюють одна одній статус кво на Середземному Морі і тимсамим в Еспанії.Значить, якщо дійсно статус кво на Середземному Морі загрожений, то не від Італії, бо вона навіть на письмі потвердила, що не має ніяких намірів змінити теперішній територіяльний стан Еспанії, а тільки від Москви, яка незаконно вмішалася у внутрішні справи Еспанії, під ідеольоґічною покришкою, не маючи на це ніякої, ні економічної а тим менше історичної причини (хіба що Сталін пригадав собі, що запорожці і в Еспанії панували) а тільки, щоб створити для себе політичну і військову позицію для дальшого поширення світової революції.

Ось чому можна вважати, що цей договір є подекуди засудом для большевицької політики в Еспанії, бо надія створити червону Катальонію, тепер, коли також і Анґлія є проти всяких територіяльних змін в Еспанії, не здійсниться. Доказом цього можуть також служити широкі коментарі совітської преси, яка явно висказує своє обурення про цей договір. Частина французької преси теж уважає, що Англія замість зневтралізувати справу еспанської громадянської війни, мовчки признала інтервенцію в користь ґенерала Франка.

Не диво, що Франція і Москва старалися не допустити до цього договору, а коли це не вдалося, то бодай хотіли пересварити Італію з Німеччиною, пускаючи у світ вістки, начеб-то у звязку з цим договором мала Італія зблизитись до західних держав і тимсамим віддалитись від Німеччини.

Проти цих вісток виступила італійська преса недвозначно зазначуючи, що порозуміння між Італією і Німеччиною є повне, як це покажеться у відповіді на англійсько-французьку ноту у справі висилки добровольців до Еспанії.

Які дальші наслідки буде мати цей договір, годі тепер сказати, та можна сподіватися, що буде він ділати як прояснююча сила, та що буде „початком сердечної співпраці між обома урядами у справі миру і міжнародньої забезпеки“, як це висказав міністр Іден у своїй привітальній телеграмі до міністра Чіяна.

Н. С. С.

Московські диверсанти серед православного хаосу.

(Докінчення.)

3. РЕАЛІЗАЦІЯ ПОСТАНОВ ВАРШАВСЬКОГО ЗІЗДУ Р.Н.О. НА МІСЦЯХ, АБО ОПОВІДАННЯ ПРО ТЕ, ЯК „ГОРА РОДИЛА МИШ“.

На зїзді у Варшаві істиннорусскі могікани підбадьорилися, порозумілися, переконалися у незмінній приязні варшавського митрополита й розїхалися проводити в життя свої пляни. Напереді, як завжди, Комаревич.

У Володимирі досі назагал було тихо. Щоправда, українці були дуже покривджені від часів митр. Дениса, який відібрав їм катедру, а для української відправи визначив маленьку унїятську церковцю, — але вірили, що згодом правда вийде наверх, сціпили тимчасом зуби і — ждали. Серед тої парохіяльної тиші щораз сильніше гуркотіли тільки громи поміж самим духовенством. Колись, кажуть, епископ Борзобогатий гарматами здобував собі володимирську катедру, де засів другий епископ, Лазовський. Історія повторюється: знову — і то аж з двох сторін — обстрілюють катедру місцеві матушки, яким закортіло конче бути протоерейшами; третя засіла в катедрі, не маючи наміру вступитись. Заварилася пристрасна жабо-мише-драківка, з гураґанним вогнем сусідських язиків і глибокими підкопами рясофорних інтриґантів. А матушки, жадаючи протоерейського фотелю, одна — послала на „подвиг ратний“ свого батюшку, відомого парохіяльного отамана; друга таксамо випхнула на чоло місцевих москвофілів свого „атца-старообрядца“. Врешті верховна (жіноча) команда, як завжди, лишилася позаду, а батюшки повели вже правильну облогу катедри. Ціла та буча спершу розгонила нудьгу людям; потім кожний з батюшок почав вербувати собі прихильників і повстало незабаром стільки партій, скільки є батюшок. Інша річ, що найбільшу з тих партій можна почислити на пальцях двох рук.

Та коли повернувся з варшавського зїзду п. Комаревич, він зрозумів відразу, що парохіяльну жабо-мише-драківку можна використати для „общерусскаво дела“, лише треба надати військовим вправам наївних матушок спеціяльну такби мовити „ідеольоґію“. Отож невдовзі москвофільська пачка з Комаревичем на чолі, згідно з дотеперішніми тенденціями російської опозиції на Волині і з напрямними останнього варшавського зїзду висунула гасло — створити у володимирській катедрі таку твердиню російщини, яка назавжди була би в їх руках, а для цього домагатися призначення на протоерея до катедри або одного архимандрита, знаного україножера, або місцевого батюшки „старообрядця“. До цієї вимоги додано застереження, що в будуччині, колиб українці-парохіяни висували якісь свої домагання, з арх. Олексій зайняв знову компромісову позицію — катедральна парохія на чолі з повіт. протоєреєм виповість канонічний послух волинському архієпископі і, залежно від обставин, або прилучиться до варшавського митрополита, або проголосить себе незалежною парохією „древле-русскаво благочестія“ (щось якби старообрядческою общиною). Цей плян, без сумніву, міг би наробити великої саламахи; як відомо, повітові протоєреї до деякої міри репрезентують цілий повіт, і такий крок володимирського протоєрея міг би скінчитися відірванням володим. повіту від волинської епархії, а за ним може й ковельського, де становище повіт. протоєрея займає також відомий українофоб. Скористав би з цього або м. Денис, що завжди зазіхає на Волинь, або — в разі неминучих і поважних заворушень — хтось „третій“...

Тимчасом наспіла вістка, що 22. грудня має приїхати до Володимира сам волинський ар-

хіеп. Олексій. Почалася гарячкова мобілізація на „последній, решітельний бой". Зібрано кільнасот підписів „живих, мертвих і новонароджених" парохіян, які зі зворушливою згодою думок жадали усунути протоєрея і призначити на його місце отця-„старообрядця". Ревність о благочестії була така сильна, що збірщики підписів, як потім стверджено, на віддаль відгадували думку неприсутніх і підписували їх, щоб нікого не бракувало; підписалося також чимало людей з чужих парохій, навіть церк. старостів, яким може й незручно було мішатися у справи чужої парохії, але яких насилу вабила спільна ідея і спільна... горілка. Повнота релігійних почувань і любов, пошана, довіря до князя церкви, що мав невдовзі приїхати, збудили таке релігійне піднесення, яке не могло вже зміститися в істиннорусских грудях і виллялося наверх: назустріч арх. Олексію полетіла депеша, у котрій йому поставили ультимат: або негайно буде сповнене домагання РНО-вців і призначений буде їхній кандидат, або вони на перший день Різдвяних Свят **замкнуть катедру** (sic!).

Не знати, чи делеґати варшавського зїзду РНО говорили м. Денисові про те, що вони збираються замикати правосл. церкви. Може й без них чимало православних святинь щезло з лиця землі або стоїть з колодками на дверях... А може вони хотять допровадити до того, що зробили большевики з Михайлівським манастирем у Києві? — Ось коли наочно виступила характеристична вдача росіян і їхня ославлена релігійність! Призвичаїлися жонґлювати церковними справами для своїх чисто-політичних цілей і не спиняються вже навіть перед такими дикими вибриками.

Арх. Олексій дійсно прибув 21. грудня разом з еп. луцьким Полікарпом, відбув нараду з місцевим духовенством, а на другий день у Зимненському манастирі під Володимиром прийняв кілька т.зв. „делеґацій" від світської людности. На ділі ніхто тих делеґацій не вибирав і не посилав, а просто зїхалася у повному складі та сама РНО-вська пачка (около 18 душ), яка передтим збирала підписи і висилала депешу; бракувало тільки самого Комаревича. У складі тих „делеґацій" було також кілька жінок з дуже окресленою репутацією, які навіть перед архієпископом не вміли заховуватися пристойно. Українці ніяких делеґацій не висилали, не надаючи московським вибрикам ніякого значіння.

Підчас церковних урочистостей звернуло на себе загальну увагу прекрасне поучення арх. Олексія в монастирській церкві до нової ігуменії, в якому владика підкреслив вагу місцевих церковних традицій. По суті була це зворушлива лекція української церковної історії. Торжество закінчилося співом українського церковного гимну „Боже великий, единий...", відспіваного самими селянами. Перший раз оце архієрейська візитація проходила у радісній й сердечній, чисто-українській атмосфері, і тільки понурі тіни РНО-вських інтриґантів та їхні претенсії й погрози мимохіть нагадували про „отпадших анголів"...

Трудно сказати, які ще несподіванки готує московська братія в церк. житті, особливо під таким проводом. Не виключене, що вони й справді вступлять ще якусь демонстрацію; цим вони себе до-решти скомпромітують, але можуть дійсно спровокувати серед парохіян заворушення.

Старався я також вияснити, які вигляди мало би тут проголошення РНО-вцями старообрядческої чи пак „древлеблагочестивої" парохії. З розмов з володимирчанами та з обрахунку всіх „делеґатів" і всіх підписів на депешах, поданнях і меморіялах приходимо до висновку, що ввесь галас здіймає крикляла група з 7—8 осіб, яка фіґурує всюди: у президії місцевого „Русск. Благотв Общества"; у нелеґальному церк.-господарчому комітеті; в управі якоїсь дивної православної кооперативи, заснованої ще 1933 р. під назвою „Мстиславського Братства", але досі не урухомленої (ми довідалися, що Кооперативна Рада у Варшаві переслала цю справу прокураторові). Але і з цих 8 осіб не всі згодяться на трік зі старообрядчеством. Якщо засліплені провідники цього гуртка направду проклямують якусь свою общину чи секту, для якої власне держать тут про запас отця-„старообрядця", то до неї будуть належати хіба тільки — автор того проекту Комаревич з горсткою своїх сподвижників і сподвижниць. При таких умовах ця чергова російська диверсія виглядатиме, очевидно, не страшною, тільки смішною. Може дати матеріял до вивчення обявів манії. Та й то матеріял не першорядний.

4. ПРИЧИНИ „ВЕСНЯНОГО" ОЖИВЛЕННЯ РОСІЯН.

Залишається ще питання: чому якраз тепер так розперезались росіяни? Звідки цей новий вибух їхньої активности? Чи може направду раптом зросла в них релігійність і відданість православію (хоч трудно погодити це з погрозами замкнення правосл. катедри)?...

Очевидно, льокальна метушня у Володимирі і спроби створити там російську цитаделю хоч би навіть у формі якоїсь старообрядческої общини з власним батюшкою, це — наслідки останнього варшавського зїзду РНО. Але сам цей зїзд був тільки одним із численних проявів загального оживлення російської еміґрації і тутейшого москвофільства. Деж шукати джерел того руху?

Відповідь одна: **повіяло весною!** Зі сходу — на хвилях радія, на шпальтах російських газет, у промовах совітських достойників, на обрадах останнього Всесоюзного Совітського Конґресу — повіяло тим весняним леготом, який тепер розпирає груди росіян по всіх закутинах земного глобу. „Krzew rosyjski" (вживаючи фіґуральних висловів Oriens-у) навіть підчас „polskiej zimy" раптом відчув подих „upragnionej wiosny"... Сам Сталін заговорив про любов до „советскаво отечества", до „нашей дорогой родини", кинув гасло прищіплювання підвладному населенню совітського патріотизму. Подібніж заяви виголошують інші московські достойники, почавши від „маршала" Ворошилова. Цей відроджений російський патріотизм сполучився на шпальтах московських „Ізвестій" з новою теорією першенства російського народу, який здобув для всіх ін. народів СССР „свободу" і комуністичний лад, — отже всі ті „інородци" повинні бути по вік вдячні за це росіянам. В такий спосіб окупація московсько-жидівськими збройними ватагами інших республик СССР виставляється, як „рятування" їх від капіталістичного гнету, а окупанти-росіяни управедливлюють своє фактичне панування над переможеними народами. Одним словом, воскресло старе російське гасло: **„За віру (— комуністичну), царя (— Сталіна) і отечество"** (—Москву)"...

Почув це старий Мілюков у Парижі і захлиснувся від радости. Нарешті! Большевики еволюціонують, відновляють традиційну політику московських царів, стають новими „собирателями" земель русских! Гасла комуністичного інтернаціоналу уступають місце давнім гаслам російського націоналізму — хоч би й у збольшевиченій формі. Адже совітський патріотизм Сталіна в суті речі нічим не відріжняється від передвоєнного патріотизму Мілюкова, а „першенство русскаво

ФР. БУТЕ.

СПАДЩИНА.

Люї Марвіль саме видав доручення поодиноким своїм відділам, коли хтось застукав до дверей. Увійшов його возьний.

— Батько пана директора повідомляє, що хотів би з ним розмовитись дома.

Марвіль здивувався. Його батько був смертельно недужий від кількох тижнів, не обзивався і було враження, що втратив уже свідомість. Марвіль перервав працю, сів на авто і віїхав нервово до своєї віллі.

Дома не було нікого. Жінка вийшла за орудками, хлопці були у школі. У великому сальоні при ватрані, що сильно палахкотів, сидів старець, з пледом на ногах. Його погляд — звичайно примерклий і недужий, тепер був ясний і виразний.

— Чи тобі ліпше, тату? — спитав Люї Марвіль, підійшовши до батька.

— Не знаю, чи мені ліпше, але я можу говорити і тому покликав тебе.

З великим зусиллям повернув він убік голову. Дав знак льокаєві, щоб відійшов.

— Поглянь, чи ніхто не підслухує. Зачини двері...

Коли син виконав батьківську волю, старець почав:

— Мушу з тобою розмовитись негайно. Сили мене покидають. Коли не скажу всього — може бути запізно. Та раніше ти скажи мені: як іде твій інтерес? Який цьогорічний буджет?

Люї Марвіль подав цифри. Батько слухав дуже запікавлений. Він усе ще хвилювався, коли слухав про інтереси, з якими був звязаний своє ціле життя.

— Незвичайний успіх! — сказав старий. — Але уявляю собі, як тобі це важко тепер вести, коли ти сам. Знаю, що ти вкладаєш у цю працю всю душу. Ти — енерґійний, справжній син свого батька. Тепер послухай мене.

Він прижмурив очі, якби хвилину боровся зі собою і зламаним голосом говорив далі:

— Я мушу тобі виявити одну таємницю. Чи ти пригадуєш собі мого батька, твого діда?

— Певно, що пригадую собі.

— Отже ти знаєш, як він дбав за наше майно. Він працював ціле життя, щоб добитися до добробуту і не мав успіху, хоч був розумний і працьовитий. Він боровся з нуждою, всього пробував, аж одного дня його справи поправилися, коли він дістав спадщину свого тіточного брата Вотіє. Тих триста тисяч франків, які він дістав, дозволили йому заснувати фабрику. І тоді...

Тут він зупинився, якби щось застрягло йому в горлі. По хвилині говорив далі:

— Отже та спадщина від Вотіє не належала мому батькові. Мій батько присвоїв її собі... незаконно. Не перебивай мені, а слухай далі! Тіточний брат Вотіє мав другого спадкоємця, свого сестрінка Альберта Бляншара, якого виховав. Та цей з ним пересварився і виїхав на чужину. Тоді Вотіє розгніваний на нього списав заповіт і там записав увесь свій маєток мому батькові. Та за якийсь час він передумав цю справу, пожалував свого гніву і не згадуючи ні слівцем Бляншарові списав новий заповіт і зробив у ньому своїм головним спадкоємцем Бляншара. Той другий заповіт знайшов мій батько в день смерти Вотіє при ньому і сховав його для себе.

— Алеж це неможливе! Це якісь сензаційні сплітки! — крикнув Люї Марвіль. — Послухай, тату!...

— Говори тихіше, сину. Я говорю тобі правду, а не оповідаю якісь казки. Заповіт є тут, у мому бюрку. Тут є ключик. Відчини потайну шуфляду, що є подвійним дном горішньої. Найдеш там папір у полотні, це є заповіт, про який кажу.

Старий мовчав, а син добував документ, який тримав тремкими руками. Коли Марвіль прочитав папір, батько говорив далі:

— Бачиш, нема тут ніяких сумнівів. Бляншар довший час був у нужді. Його виховали як багатого синка, і він не міг дати собі ради з заробітками. Він уже давно помер і залишив двоє дітей. Один його син є малим урядовцем, що не має навіть засобів утримати рідню, — його донька мусить учителювати. Отже тепер требаб це все направити, розумієш? Мій батько вмираючи, оповів мені все і признався, що жив із великим тягарем на душі. Саме перед смертю пригадав мені, що требаб надолужити якось цей гріх. Та тоді мій інтерес не йшов іще так добре... всі гроші, які я мав, я мусів вложити у поширення підприємства.

— Зовсім так само, як я тепер — завважив син.

— О, ні! тепер нема вже цієї небезпеки. Але тоді я не міг рішитися... Зрештою я мусів думати про твою будуччину. Я почав відкладати цю справу. Так відкладав я її рік за роком... бракувало мені відваги. Я бачив, що не маю відповідної скількости гроша, бачив, що у мене дома потреба вічно грошей. Але ти, Люї, ти

народа", проголошене недавно московськими „Ізвестіями", пропагують не від вчора і наші РНО-вці. Отже — „руку товарищи!"

Мілюков перший помітив цей зворот у „геніяльного" Сталіна, і — привитав у „Последніх Новостях" цю зміну, як першу ластівку російської весни. Незабаром уся російська преса відгукнулася також дуже прихильно. Ціла еміграція віді[т]хнула з полекшею; Сталін дістав відпущення гріхів і започаткував **ідеольогічне зближення між росіянами за кордоном і совітською верхівкою**. Слухаючи в радіо з Москви кожної такої патріотичної промови — майже все в „істиннорусскім" стилі — „рускій челавек" радіє і відчуває мимоволі свою спорідненість з московськими ораторами: а всеж таки вони — „русскіе люди"! Міцніють незримі вузли понад сучасні кордони, оживають надії, і в разі збройного конфлікту, без сумніву **ціла російська еміграція** (разом з нашими галицькими мамутами) **в обороні цілости російської держави з готовістю стане навіть під совітські прапори.** Перше відбити німця, японця, здущити самостійництво українське — а тоді вже про систему правління (совітську чи монархічну) будемо, мовляв, самі рішати!...

Повіяло весною. Заворушилися москалі по всіх кутках Европи, стрепенулися і наші РНО-вці та ріжні московські недоноски. Під подихом весінного сталіномілюківського патріотичного вітру будяться в них спомини зперед двацять літ: адже тут, у теперішніх східніх воєвідствах Польщі „була Велика. Святая Матушка-Рассея! Не диво, що [illegible] і сьогодні українська чи польська мова на цих землях видаються „чужоземними"...

А через те, що Правосл. Церква в Польщі ще й досі зберігла свій російський характер і всі начальні становища в ній, за виїмком Волині, обсаджені росіянами, то й не диво, що якраз звідси „krzew rosyjski" розпочав черговий наступ.

Подорожній.

З українського культурного життя у Німеччині.

(Від власного берлінського кореспондента).

СВЯТИЙ ВЕЧЕР У БЕРЛІНІ.

„Українська Громада" у Німеччині, в якій гуртується тепер 116 членів-українців, уладила цього року, подібно як і попереднього, спільну вечерю для членів у навечеря Рождества Христового. Не зважаючи на скрутний час, у вечері взяло участь 43 членів і 4 гостей, що мило перевели час аж поза північ при співі коляд і колядок. Громада подбала теж, що на вечері не бракувало нашого традиційного борщу і куті.

УКРАЇНСЬКІ БОГОСЛУЖЕННЯ В НІМЕЧЧИНІ.

Українська кількатисячна еміграція в Німеччині щиро вдячна свому пароховi, о. д-рові П. Вергунові, за те, що не жалує часу і труду, щоб не тільки обслужити берлінську кольонію й розкинені українські скупчення у Гріммені (на Помор[ю]), Гемелінґені й Дельменгорсті (коло Бремена) та дрібніщі кольонії на Шлеську, в Мінхені, Кельні і т. д., але й поінформувати німецький загал, зокрема католицьких вірних, про наш обряд і наші церковні відносини. За останній час о. д-р Вергун обїхав значну частину німецької території з рефератами про український греко-католицький обряд, про унійні справи, про східні обряди й положення української церкви, відвідав Данціґ, Франкфурт н. М. і Бремен та відбув кілька окремих курсів для німецьких католицьких теольоґів, що були досі мало поінформовані про наші релігійні й церковні справи. Велике враження зробило наше богослуження у Франкфурті н. М., де співав навіть на Службі Божій хор, зложений з самих німецьких теольоґів.

Дня 5. січня о. Вергун відправив богослуження у великім берлінськім костелі св. Людвика, куди прибуло понад 1.000 осіб, що були захоплені нашою відправою і співом. У вівторок, 19. ц. м., відбулося у великім костелі при Петербурській вулиці торжественне Йорданське свято, що зібрало також до тисячі осіб. І тут співав український церковний хор під управою Е. Зарицького.

ВИКЛАДИ Д-РА Ґ. А. КІПЕРСА ПРО ГУЦУЛЬЩИНУ.

Минулого року відбув німецький письменник і журналіст д-р Ґ. А. Кіперс довшу подорож по Югославії та Румунії і мав нагоду довший час побувати між українцями в Бачці, в Басарабії і на Буковині. Д-р Кіперс був зокрема захоплений буковинськими гуцулами, з якими ближче запізнався при допомозі посла д-ра В. Залозецького в Чернівцях, і привіз звідти сотні цікавих фотоґрафій, фільмові знимки, фонографічні записи й велику кількість гуцульських предметів і виробів, що тепер перейшли до берлінського „Етноґрафічного Музею" (Museum für Völkerkunde). Про цю подорож по Гуцульщині мав д-р Кіпперс окремий виклад, що відбувся перед кількома днями в „Авсляндсгохшуле" заходом „Українського Наукового Інституту" в Берліні та стягнув чимало української і чужої публики.

Про Гуцульщину згадував теж д-р Кіперс у свому викладі на товариських сходинах, уладжених „Союзом представників закордонної преси" у „Домі Преси".

Д-р Кіперс вибирається з кінцем весни ц. р. знов на Гуцульщину й задумує перебути там кілька місяців для докладніших студій над тамошнім побутом і придбання нових предметів для німецьких музеїв, в яких український матеріял був досі слабо заступлений.

ВИКЛАДИ В УКРАЇНСЬКІМ НАУКОВІМ ІНСТИТУТІ У БЕРЛІНІ.

За останній час відбулася в Українськім Науковім Інституті у Берліні ціла низка викладів, що мали доволі добру фреквенцію й викликали здебільша живу дискусію. Між іншими були виклади д-ра М. Антоновича, доц. Б. Крупницького, д-ра Масюкевича, д-ра З. Кузелі (про українське словарництво) й дир. Литовського Етноґрафічного Архіву в Ковні д-ра Баліса, що переїздом через Берлін відвідав Український Наук. Інститут і виготовив для Інституту дуже цінний виклад про литовські народні пісні, доповнений в дискусії д-ром Кузелею відповідним порівняльним матеріялом з обсягу українського фолькльору.

ЕКОНОМІЧНИЙ ГУРТОК.

В зимовому семестрі „Економічний Гурток" при Українськім Студентськім Домі уладив покищо два дискусійні виклади з рефератами студ. Торгов. Академії Тимкова й д-ра Кузелі (про техніку наукової праці)

НОВА ПРАЦЯ ПРОФ. В. МАСЮТИНА.

В листопадовому числі передового мистецького журналу „Gebrauchsgraphik", що виходить під редакцією проф. Френцеля у Берліні, появилися в прекрасному виконанні 24 світлини українських гетьманів і національних діячів з медалів проф. В. Масютина. Таким чином з постаттями українських заслужених осіб і героїв познайомляться широкі кола культурного світа. Крім цього проф. Френцель задумує в найближчому часі видати всі ці репродукції окремою книжечкою з відповідними підписами й поясненнями. Згадана книжечка, що матиме 16 сторінок великого формату, міститиме крім репродукцій медалів ще відбитку відомої ґравюри В. Масютина: Гетьман Іван Мазепа.

У звязку з цим слід згадати, що проф. Масютин помістив про ґенезу й виконання своєї незрівняної праці дуже цінну статю в останньому (німецькому) числі „Ukrainische Kulturberichte" (Meine Bildnismedaillen der ukrainischen Nationalhelden, ч. 29), що українською мовою появиться в найближчому числі „Вістей Українського Наукового Інституту".

З. Кузеля.

вже мусиш занятись Бляншарами... Ці-ж гроші належать до них... І ти мусиш їм — —

Голос старого заломився. Після великого зусилля, яким він проявив свою останню енерґію, очі його вкрились мрякою і зверхній світ перестав для нього істнувати.

Люї Марвіль вложив швидко заповіт до сховища, зачинивши його. Після цього задзвонив, видав якесь доручення і сів перед ватряком. Дивився в огонь, придивлявся холодним поглядом, як подавали батькові його ліки і якби не розумів усього довкола себе. Подумав про 300.000 тисяч франків і поблід... Пригадав собі, кілько требаб заплатити процентів від такої суми за такий час!

Його трівога зросла до надмірних розмірів і він бачив уже руїну праці свого цілого життя. Він не уявляв собі, як міг би звернути такий величезний довг, хоч відчував це як обовязок чесної людини. Мав спочутливість, а при цьому і ненависть для ошуканих Бляншарів. Сама думка, що на нього паде обовязок сплачувати гріх його діда, обурювала його.

Його покликали на обід. Він зійшов машинально вниз, увесь потонулий у думках. В їдальні чекала на нього жінка з двома синами; стіл був накритий вибагливо. Нараз блисла йому якась думка. Його скорчене обличчя прояснилось. Він успокоївся і навіть усміхнувся, глянувши на своїх обидвох синів.

— Я скажу їм про це... але пізніше... колись пізніше...

І відчув зовсім виразно, що це „пізніше" прийде щойно тоді, коли нічого більше не буде його звязувати із справами цього життя.

Перекл. к. м.

З польської преси.

Проти керенщини і людового фронту у Польщі.

У [illegible]тижневику „Мисьль Польска" з 15—31. січня ц. р. (ч. 2) находимо велику передову статтю В. Бончковського п. н. „Вік XIX, керенщина і людовий фронт", в якій автор гостро осуджує митарства керенщини, центро- і людового фронту у Польщі. Чому? Бо польська керенщина з „демократичного фронту" вірить у можливість, що Польща викрутиться від клопотів на шляху до устійнення нового ладу у світі. Вірить, що Польщі вдасться якимсь чудом осягнути модерні форми національного господарства та орґанізаційну суспільну силу, зберігаючи передвоєнні методи покликів до „людських сумлінь" і т. д. Вони не хочуть бачити, що світ є у фазі активізму, що пасивність є однозначна зі засудом себе на долю Абісинії, Грузії, Совітської України, мандатових країв, що нині дипльомати і теорії не кермують світом і т. д.

„Прихильники бездушної тези: ми ні зі Сходом ні зі Заходом, не знають, що світ нині ділиться на два бігуни: фашизм і комунізм. Їх єднає найглибше посвячення — всевладний культ збірного чину у витяганні своєї батьківщини і держави в гору. Боротьба між ними є боротьбою за межі та обсяг впливів і праці у світі. І тому цілий „XIX вік", який веде бій з одною і з другою силою, засуджений на загладу, бо на активізм може спромогтися лише під впливом одного або другого табору. Міщансько-буржуазний відлом XIX в. іде за інтернаціоналом фашизму, знову соціялістичний, демоліберальний і масонський відлом за інтернаціоналом з Москви..."

Щоб Польща вийшла переможно з цієї небезпеки, автор радить активістично перебудувати збірну польську душу та обєднати всіх довкола пляну великої праці. Ентузіязм, який межував би з фанатизмом, здібний переломити кожну перешкоду, осягнути найбільші цілі і видобути з 30 міл. держави енергію 100 міліонів людських, розумних сил

—o—

За доступ українців до військових шкіл.

В суботу 23. ц. м. соймова буджетова комісія радила над буджетом міністерства військових справ. Довший реферат виголосив пос. Стажак підкреслюючи, що військовий буджет не вистарчальний. Модерна війна має свої домагання і невгнуті закони. Вона втягає ввесь нарід з промислом і господарством та всі його моральні сили. Военна спроможність держави полягає не лише на чисельности, вишколенні і на виеквіпуванні армії, але також на справнім викори станні промислу, цілої національної господарки та вихованні вояка і суспільности по думці гасла „нарід під зброєю". В 1937/38 р. у буджеті вставлено 768 міл. зол. на армію.

Пополудні промовляв мін. Каспшицький та основно обговорив справу дозброєння і зміцнення оборонних сил держави.

В дискусії промовляло кількох послів, між ними **пос. В. Целевич.** Промовець пригадав минулорічну заяву українських послів у справі армії, позитивне відношення до Ф.О.Н. Опісля висунув низку домагань як допущення українців до військових шкіл, вказав на недостаточну духовну опіку над вояками гр.-кат. обряду і т. п.

На порушені в дискусії питання давав вияснення мін. Каспшицький. Після того комісія приняла одноголосно буджет.

—о—

ПЛЕНАРНЕ ЗАСІДАННЯ СОЙМУ.

Пленарне засідання сойму відбудеться в середу 27. ц. м.

В обороні рідної мови.

В справі мешканевих зголошень в українській мові.

Високоповажаний Пане Редакторе!

У „Ділі" ч. 293. з 30. грудня 1936 появилося вияснення П. Президента м. Львова д-ра С. Островського в справі зголошувань мешканців по дільничевих урядах в українській мові й інциденту, який зайшов між мною та урядовцем VI. дільничевого уряду у Львові п. Яном Міцком. В цьому виясненні, яке є відповіддю на замітку Народньої Організації Українців м. Львова в „Ділі" ч. 272, П. Президент заявляє, що факти які подала Народня Організація, незгідні з правдою й опрокидує їх. Тому, що Народня Організація м. Львова досі на це не відповіла (мабуть через недугу урядовця п. Добрянського), я як найбільше заінтересована, уважаю вказаним вияснити цю справу.

Дня 3. IX. м. р. післала я сторожа Михайла Шевчука до VI. дільничевого уряду зі зголошеневими картками. Одні були виповнені по українськи, другі по польськи (льокатором поляком). Останні урядовець п. Ян Міцко приняв, а картки виповнені в українській мові, приніс сторож подерті (свідок сторож Михайло Шевчук). Урядовець заявив сторожеві, що не приймає їх, бо вони не виповнені латинкою.

Тому другого дня, себто 4. IX., пішла я зі сестрою ще раз до дільничевого уряду, подала урядовцеві подерті ним картки й нові зголошення також в українській мові, заявляючи, що я так все зголошувала, а він обовязаний їх приняти. П. Ян Міцко замкнув з лоскотом домову книжку зголошень і кинув у нашу сторону, беручись за іншу справу. Коли ми вже були при виході, вибіг нагло згаданий урядовець і візвав нас до своєї канцелярії, бо — мовляв — я його образила. Там я виказала свою тотожність.

Опісля відбулася розправа в суді в дні 17. XI., на якій мене засуджено на 2 тижні арешту з припиненням на 2 роки. Суд опер свій присуд виключно на зізнаннях п. Яна Міцка, а поминув доказ зі свідків оборони (публики, на яку покликується П. Президент у своїм виясненні, а саме: Зофії Олійник, Сикстуська ч. 48, Роберта Тиса, Словацького ч. 4, Ольги Зацерковної, Потоцького ч. 14 і двох незнаних з прізвища свідків).

П. Президент дивується, що Нар. Організація подала старі факти зперед трьох місяців. Про ті старі факти, які я вище подала, писав уже „Новий Час" давніше. Дивно мені, що П. Президент цього не зауважив.

Факти, які подає Н. О. в „Ділі" ч. 272 з 2. XII., повстали вже по моїм присуді (з виїмком факту подертих карток). А саме втрете той сам урядовець Ян Міцко не приняв зголошень, виповнених українською мовою, дня 20. XI. від Ірини Зацерковної. Навчена попередніми досвідами п. І. З. записала собі приявних як свідків на обставину, що п. Ян Міцко не приняв зголошеневих карток виключно тому, що були виповнені українською мовою: свідки: Роман Соловка, вул. Здоровля ч 5, п. Куніцька, вул. Кентшинського 11а, сторожиха камениці при Коллонтая ч. 8, сторожиха Юлія Горачик, вул. Браєрівська ч. 10, заступник начальника (неприсутнього тоді в бюрі) VI. дільничевого уряду, до котрого звернулась п. І. З., щоб наказав приняти картки, який також з тої самої причини, що п. Ян Міцко, не приняв їх. Ті власне зголошеневі картки післали ми опісля поліченим листом до вище згаданого уряду, який переслав ні картки до Бюра евіденції населення м. Львова вул. Рутовського, де два дні пізніше урядовець п. Рипневський ті картки приймив, хоч були в українській мові виповнені.

Подібний факт зайшов 26. XI., що знову зголошеневі картки, виповнені українською мовою й неприняті в дільничевім VI. уряді, приймив п. Рипневський.

Коли ми у вище наведених справах звернулись до начальника того власне Бюра евіденції населення м-ра Кшаковського, то п. Кшаковський телефонічно в нашій присутности наказав VI. дільничевому урядові приймати картки, виповнені українською мовою. Одначе, не зважаючи на це, п. Міцко Ян не приняв знову зголошення в українській мові дня 30. XI. і ті картки ще раз приняв урядовець Бюра евіденції населення м. Львова, мовляв, робить це останній раз не тому, що вони виповнені в українській мові, лиш тому, що ця справа не належить до нього.

Але історичного дня в евіденції нашої домової зголошеневої книжки, а саме 2. I. ц. р., п. Міцко відступив від своєї засади і приняв наші картки, виповнені українською мовою.

Але дня 13. I. названий урядовець таки не приняв карток, виповнених в українській мові. Коли я знову вибралась до м-ра Кшаковського, він телефонічно казав знову приняти їх і тоді п. Міцко картки остаточно приняв.

Як дальше буде, не знаю. Все, що я вище написала, є згідне з правдою, що можуть ствердити всі подані свідки.

Львів, 18. I. 1937.

Дарія Зацерковна.

•

Від Редакції: Містячи повищий лист п. Дарії Зацерковної, своїм змістом аж надто промовистий, звертаємось із запитом до П. Президента, чи довго ще урядовці Магістрату будуть нехтувати нашу рідну мову й бавитися з нами у відбиваного мячика, раз відкидаючи, то знову приймаючи зголошеневі картки в українській мові, а все видумуючи різні причини, щоб їх не приняти як напр. авантури в уряді, нечиткість (як це було з п. Тарнавецьким та ін.) і т. п. вигадки урядовців. Просимо П. Президента видати в цьому напрямі ясні зарядження, щоб українське населення міста не було нараженe на шикани й неприємности і могло без перепон і труднощів виконувати загарантовані йому основними законами мовні права. Зокрема щодо мешканевих зголошень бажана прилюдна енунціяція, що всі дільничеві уряди прийматимуть, як це донедавна й було, українські зголошення сторін без ніяких перепон.

Пятаков і товариші перед судом.

В суботу, в Москві почався процес проти 17-ох визначних большевицьких діячів з Пятаковим і Радеком у проводі. Всім підсудним закидає акт обвинувачення підготовку перевороту, плян вбивства Сталіна, контакт з Троцьким та організування терористичної групи. Як каже акт обвинувачення, на випадок успіху тієї групи, чужі держави дістали би в СССР привілеї й концесії; Німеччині мала припасти Україна, Японії — Амурський край і сумежна надморська провінція.

Перший зізнавав **Пятаков.** Він признався до вини. Як торгпред у Берліні, він давав замовлення німецьким фірмам і переплачував їх; надвишка мала йти на організацію. В характері заступника важкого промислу кермував він деструктивною працею в Україні й Сибірі. Пятаков мав звязки з Каменєвим та переговорював з Бухаріном, Риковим і Томським. **Радек-Собельсон** був в організації спецом від закордонної політики. Він втримував звязки з закордонними представництвами СССР. Пятаков потвердив, що Сокольніков за посередництвом Радека звязався був з одною амбасадою. Він виїздив був з Берліна до Осльо на німецькому літаку.

Як зізнав Пятаков, Троцький розмовляв з німецьким міністром Гесом на тему помочі німецького генерального штабу на випадок приходу троцькістів до влади. **З України мали створити самостійну державу.**

Пятаков признався також, що зорганізував замах на Косіора й Постишева. До Москви мали перекинути з України й Грузії терористичні групи, які перевели би низку замахів, м. ін. на Сталіна, Молотова, Кагановича й інших.

Радек заявив, що стоїть на становищі терору і признався, що він сам кермував одною московською терористичною групою; ще в 1927. р. мав інші погляди на структуру партії, в 1930-31 р. прийшов до висновку, що темпо упромисловлення й колективізації за скоре, тому може скінчитися так, як колись марш на Варшаву. Тоді Радек вступив до нелегальної організації, втримував звязок з Мрачковським, Смірновим і Дрейцером. Від Мрачковського він дізнався про плянований замах на Сталіна, Молотова й Ворошилова та признався до участи в організуванні замаху на Кірова; знав про організування терористичних груп в Україні, зах. Сибірі й Грузії. Відтак згадав Радек про свій звязок з б. совітським військовим атташе в Льондоні, ген. Путною.

Закордонну політику „рівнорядного центра" схарактеризував ось як: Перемога фашизму в Німеччині й агресивність Японії ведуть до війни зі СССР, який очевидно, — програв би; тому таку війну слід би приспішити. Троцький повідомляв Радека, що навязав контакт з одною державою на Дал. Сході та в середущій Европі, обіцюючи їм територіяльні концесії. Розмови йшли в 1934. р.

Підчас одного дипльоматичного принятгя в сальонах наркоминделу розмовляв Радек з представником тої середньоевропейської держави. Цей дипльомат заявив Радекові, що Троцький змагає до порозуміння з Німеччиною і хотів довідатися, хто стоїть за Троцьким у СССР; Радек відповів, що „рівнорядний центр" уважає політику Троцького реальною. Радек признався, що свідомо змагав до поразки СССР. На запит прокуратора відповів Радек, що все, що він чинив, робив свідомо. Радек прийшов до висновку, що накликувати поразку на СССР — це політика, яка змінила би опозицію в експозитуру чужинецької дефензиви. Він вже задумував заденунціювати все своїй партійній владі, та тимчасом ГПУ його арештувало. Прокуратор закинув підсудному, що його зізнання нещирі.

Сокольніков знав про підготову замахів на Кірова, Сталіна, Молотова й Ворошилова й потвердив свою розмову з представником „далекосхідної держави". На його думку господарські осяги сталінівської політики забагато коштували, вони не втримаються і скінчиться крахом. Опозиція уважала, що революція у відокремленні від інших держав не втримається, тимбільше в періоді росту фашистівського руху. „Рівнорядний центр" уважав, що фашизм остаточно здавить революцію й тому краще з ним піти на компроміс і врятувати з революції те, що вдасться. Опозиційний бльок задумував використати останки „кулаків" (куркулів) і зліквідувати колективи. Опозиційний бльок сподівався, що інші держави не дозволили би Німеччині всеціло захопити впливи у СССР. На цьому тлі повстав би напевно конфлікт і опозиційний бльок використовував би його.

Сокольніков знав про іствування терористичних груп на Україні й Грузії. Заговірники з Грузії мали звязки з грузинськими націоналістами.

СТОРІНКА БЕЗ ПОЛІТИКИ.

Кузня джентельменів.

ОКСФОРД — ТАЄМНЕ МІСТО АРИСТОКРАТИЧНОГО ВИХОВАННЯ В ДЕМОКРАТИЧНІМ ДУСІ.

В Англії є багато університетів, але є тільки два університетські міста Оксфорд і Кембрідж, яких не можна порівнювати з іншими европейськими університетами. Міста повні тайн, де життя пливе так, як плило воно ще перед 500 роками. Оксфорд і Кембрідж — це аристократичні установи ведені в демократичнім дусі.

В Оксфорді є 21 колегій що мають однаковий характер. Молодий анґлієць приходить туди не так, щоб своє знання поглибити, як радше, щоб зі школяра стати джентельменом. Відповідного знання набирають молоді анґлійці вже в Етон і Гарров. Життя в колеґіях має їм у першу чергу помогти стати джентельменом.

УНІВЕРСИТЕТ ЗАСНОВАНИЙ У 1249 Р.

Оксфордський університет — це окреме місто само для себе. Студенти не мешкають по окремих умебльованих кімнатах, не ведуть самостійного життя, над яким університет не мав би ніякого нагляду. Оксфордський студент мешкає в колегії і веде майже черенече життя. Знання збільшує він на університетських викладах а в колегії виховують з нього джентельмена.

Оксфорд — це середньовічне містечко положене в трохи маляричній околиці над Темзою, має широкі величаві оболоння, старезні дерева і величаве минуле. Університет складається з 21 колегій, з яких найстаршою є „Універсіті Коледж" засноване ще в 1249 р. Найзнаменитшою є „Кріст Черч Коледж" з великими воротами. З вежі цієї колеґії гомонять в 9. год. кожного вечора 101 ударів дзвону, які пригадують студентам, що по цій годині не можна вже нікуди виходити.

Студент Оксфорду живе в незвичайно привабливім окруженні. Кожна колегія положена серед просторого обістя і зеленого травника з одними воротами на вулицю. На просторому подвірі стоять ріжні будинки, рефектарі і бібліотеки. Старі мури будинків покриті диким виноградом.

В колеґії живе студент під незвичайно строгим доглядом. На „воло" може вийти тільки крізь широкі залізом обиті деревляні ворота. Відвідувати їх можна тільки в точно визначених годинах. За кожне нарушення правильника грозять гострі кари. Одинокою розривкою це спорт.

ТІЛЬКИ ДО 9. ГОДИНИ

Кожний студент мешкає в малім двокімнатнім мешканні, уладженім скромно і тільки з найконечнішим комфортом. Рано їсть студент обильне снідання, відтак обід (наше друге снідання) зложений з хліба, сирів і пива, підвечірок — те все у своїй кімнаті і щойно у вечорі в 7 год. їдять спільний обід (наша вечеря) у великій салі колеґії. Підчас вечері кожний спішиться, бо хоче використати вільну пору до 9. год. на кіно й інші розваги.

Іноді до колеґій заходять молоді жінки, але в „монастарських" мурах вільно їм перебувати тільки до год. 7. веч. Очевидно що іноді бувають і в цьому правилі винятки. Одного разу якийсь студент перебрався за дівчину і ввійшов до колеґії чверть години перед 7-мою. Коли минула година, а „дівчина" не вийшла ще з колеґії, дверник повідомив дижурного урядовця, який турбуючись доброю славою заведення побіг негайно до кімнати того студента куди зайшла „дівчина". Двері застав він замкнені на ключ. Скандал був неминучий. Прислуга виломила двері. Студента, який трясся зі страху знайшли під його ліжком ...самого. Тоді щойно виявилось, що ціла подія, це жарт студентів, які повідомили цього студента, що в ночі хотять йому деякі студенти зложити ненадійну візиту та щоб він у ніякому випадку не відчиняв.

„ПАБ-КРОВЛІНҐ".

Після вечері виходять студенти дуже часто на місто на т. зв. „паб-кравлінґ". Це виглядає так, що студенти ідуть по черзі до кожного ресторану в містечку і випивають одну шклянку пива.

Буває, що якийсь студент видержить цілу „рунду" і без похмілля вернеться домів. Але багато студентів спізняється. Тоді мусять вони втікати перед нічними університетськими сторожами, які обходять кожної ночі місто. Сторожів називають „балерсами", веде їх університетський урядовець „проктор". Коли проктор стріне на вулиці студента в цивільнім одязі і без дозволу по означеній годині, тоді на другий день рано мусить студент заплатити грошеву кару.

Така неприємна стріча відбувається завжди так: Балер підходить до студента і каже: — Проктор хоче говорити з вами, сір. — Проктор ще більше ввічливий. Він здоровить студента і питається: „Ваше прізвище, пане, і назва вашої колеґії?" Коли дістане відповідь, відходить і здоровить: „Доброї ночі, сір". Проти виміру кари нема ніякого відклику, бо проктори дістали своє право від парляменту ще перед кількасот роками...

Іноді пробує якийсь спізнений студент втікати. Тоді починається правдива дика погоня темними вуличками міста. Якщо студент втече, тоді кара його мине, бо так кажуть правильники колеґії. Але по півночі всі ворота позамикані і ніяка грошева сума не змягчить твердого серця дверника. Кого в ночі підчас інспекції не застануть у ліжку, мусить найближчого дня покидати колеґію назавжди. Шлях до „джентельменства" має він замкнений.

АНҐЛІЄЮ КЕРМУЮТЬ ДЖЕНТЕЛЬМЕНИ.

Оксфорд кузня джентельменів, де студії менше значать, як добре виховання, більше дбають про тов. культуру і огладу, як про книжкове знання. Це ориґінальне середньовічне містечко недалеко Льондону. Студенти терпеливо і зі сміхом витримують гострий, майже монастирський режім. Автім є доволі багато ферій. Новикові важко привикнути, але студент другого і третього року знає, що перед студентом з оксфордським дипльомом отвираються двері цілої Великої Британії. Анґлією правлять джентельмени...

Оксфорд і Кембрідж міста, що їх називають „очима анґлійської душі" зі своїми викладовими салями, бібліотеками, ляботаторіями, мистецькими ґалеріями і т. д. турбуються майбутнім Анґлії. Бо майбутнє Анґлії так як її минуле виключно в руках джентельменів

Американські балі.

Кінець кризи та поворот до давніх добрих часів зазначується в Америці новими блискучими бенкетами та балями американських міліонерів, які витрачують на них нечувані гроші. Всі рекорди такої марнотратности побила архиміліонерка Мак Лін, власниця найбагатшого вашингтонського часопису „Вашінгтон Пост". В описі бенкету, що вона уладила, американські репортери пишуть про „1.001 ніч" і додають, що нинішні американські багатії перевищили казочних конкурентів.

На бенкеті місіс Мак Лін, який вона уладила у своїм маєтку Фріндшіп під Вашинґтоном було 1.500 осіб запрошених. Бенкет коштував півтора міліона франків. Величезна саля була замала для такої маси гостей. Щоб зарадити лихові, міссіс Мак Лін веліла добудувати до палати нове крило, яке складалося тільки з одної величезної салі з трьома велитенськими вікнами.

На цей бенкет одягнула міліонерка перший раз свій новий бриліянт „Гоп Даямонд", який недавно купила вона за 40 міліонів франків. Цей камінь, що важить 44 і пів карата був колись власністю Людвика XIV., відтак Катерини II., аж вкінці попав до скарбниці багатої анґлійки Леді Гоп, якої імя має він до цієї пори.

На балі у Фріндшіпі бриліянт берегла ціла армія детективів, яка незамітно крутилась між балевими гостями.

МІС АЛЕН НОВА П-І СІМПСОН.

Ще 31. грудня м. р. відвідав князь Кенту одну з льондонських ворожбиток у товаристві анґлійської аристократки п-і Ален. Цю візиту запримітили репортери великих льондонських часописів і вже на другий день появились в ілюстрованих часописах ріжні знимки князя Кенту і його товаришки.

Деякі часописи помістили ще й замітки з обережними натяками про здогадний близький розвід пані Ален і про те, що вона може відограти ролю другої п-і Сімпсон.

Щоб положити край усім таким сплетням, „Івнінґ Стандард" помістив статтю, мабуть інспіровану згори, що князь Кенту виконав тільки обовязок чемности, коли відпровадив міс Ален до ворожки і що п-і Ален є дуже доброю приятелькою княгині Кенту, яку вона відвідала кілька днів перед народинами малої княжни. Ціла халепа вийшла з цього, що на вулиці, де мешкає ворожка, містяться також редакції найбільших льондонських щоденників і під цю пору вулиця аж кипіла від репортерів.

„Івнінґ Стандард" додає, що безпідставні поголоски сильно вразили князя і княгиню Кенту та подружжа Аленів.

ЧОЛОВІК, ЯКИЙ НЕ ЧИТАЄ СВОЇХ ЛИСТІВ.

Дуже мало на світі людей, які не булиб цікаві змісту листів, адресованих до них, а вже про таких, що не розриваючи коперти палять листи і нищать, хіба ніхто не чув. А такий чоловік, який двацять літ не отвирав і не прочитав ніодного заадресованого до себе листа, живе в Анґлії і називається Джон Лєстер. Цей дивак мешкає в одній малій анґлійській місцевості. Він дуже багатий і має великі земельні посілости. Одного разу їхав він своїм автом на прохід і переїхав кілька гусей. З цієї причини покликали його на поліцію. Але він не прийшов на означений час. Щойно, коли його привели силою на поліцію, він заявив, що не читає ніколи листів на свою адресу і від 1916. р. не відчинив ще ніодного письма. Коли його запитали про причину такої дивної поведінки, він відповів, що його як власника кільканацятьох великих чиншових камяниць вічно напастували льокатори своїми проханнями і тому він рішився вкінці не відчинювати ніякого листа без огляду на те, хто такий лист висилав би. Не зважаючи на таку оборону дивака, його засудили на кару 10 шилінґів.

—o—

ЧЕМПІОН ТРАНСФУЗІЇ КРОВИ.

Він має 26 літ, називається Ізмаіл Гаккім і живе в Туреччині в Стамбулі. Його назвали „королем трансфузії крови". Недавно міська рада Стамбулу надала йому золоту медалю з таким написом: „Ізмаілові Гаккімові, чемпіонові трансфузії крови в доказ вдячности від 144 громадян, яким урятував життя". Гаккім дав покищо 159 громадянам свою кров і тільки 15 з них померло, для яких не було вже ніякого ратунку. Всі інші тішаться якнайкращим здоровлям і з вдячности зложилися не тільки на медалю, але й на власний дім для Гакіма. Гакім їсть пять разів денно і почувається знаменито.

До всіх громадян-українців на рідній і нерідній землі!

У часі, коли всі народи цілого світу безупинно готовляться до великого змагу, кожний з метою своєї власної перемоги, — в тому часі й **український нарід**, не зважаючи на всі труднощі свого теперішнього положення, **мусить як-стій збирати та єднати всі свої творчі сили** для своїх власних завдань — теперішних і грядучих...

Бо кожний нарід — сам собі коваль і завойовник свого щастя.

Бо кожний нарід — сам собі творець своєї історичної долі!

І тільки те, що він своїм творчим зусиллям добуде, — тільки те, що він на своїх плечах міцно двигне, — тільки те, що він характерною жетвою своєю окупить, — єдино те буде направду: його власне — від нікого незалежне — завжди велике — по вік святе!

Та від віків, по всі часи й сьогодні **єдине найбільше**, що при житті тримає всі народи, що дає їм розгін до змагу: за розріст, могутність і володіння — це передовсім їх **власна духова сила.**

Вона єдина — найбільших чудес доконує на світі...

Вона єдина — народи з найбільшого нещастя і поневірки до найбільшого щастя і слави виносить...

Тим-то й український нарід — несповна 69 років тому — саме її поставив на сторожі цілого свого життя. І від того часу діє вона й виростає у нас під величнім іменням — **„Просвіта“!**

Цеж вона — „Просвіта“ — пробудила в нашому народі всі сили, що в ньому дрімали, вона всі ті сили від першого початку й по сьогодні збирає і єднає, вона їм шлях і напрямок у велике Майбутнє показує, вона — „Просвіта“ — **єдина найзагальніша, всеобіймаюча організація духових сил українського народу.**

Незвичайно велике завдання від початку й посьогодні сповняє у нас „Просвіта“. Але стократ більше завдання стоїть ще перед нею і жде негайного сповнення — **саме тепер!**

Незвичайно великою працею і жертвенністю самого нашого народу виросла й виростає наша „Просвіта“. Але та праця і жертвенність кожної української одиниці й кожної громади мусить бути негайно стократ більша — **саме тепер!**

У часі — такому важному, як може ще ніколи...

У часі, що його історичну вагу нехай усім нам вогнем натаврує у душі недалекий **ювилейний 1938. рік!**

І відзиваємось сьогодні

До Вас — Усі, що розумієте й відчуваєте історичну вагу і відповідальність теперішньої хвилини!

До Вас — Усі, що з глибин душі бажаєте кращої долі для свого народу!

До Вас — Усі, що почуваєте право й честь — перед історією, народом і самим собою — зватися українцями!

Складіть у призначених днях, **від 3. до 16. лютого ц. р.**, характерну, якнайбільшу, гідну свого імени — жертву на **„Дар Просвіті“!**

Подбайте та припильнуйте, щоб таку жертву склали теж усі **українські установи й поголовно всі українські громадяни**, з якими й серед яких ви живете:

Всенародньою і якнайбільшою жертвенністю на „Просвіту“ **саме тепер** засвідчім усі, що доростаємо до висоти завдань сьогоднішньої, такої дуже важної хвилини, — що й ми всі, як один, **готовимося на велику перемогу українського** духа.

Дано в 69. році діяльности „Просвіти“.

У Львові, дня 22. січня 1937. р.

ГОЛОВНИЙ ВИДІЛ Т-ВА „ПРОСВІТА“ У ЛЬВОВІ:

Д-р Іван Брик, голова. **Василь Мудрий,** І. заст. голови. **Микола Дужий,** секретар. **Омелян Терлецький,** ІІ. заст. голови.

Члени Головного Виділу: Д-р Степан Витвицький, Василь Глібовицький, Юліян Дроздовський, о. Юліян Дзерович, д-р Маркіян Дзерович, Михайло Корчинський, Богдан Кравців, Степан Кузик, Зиновій Пеленський, Михайло Таранько, Микола Творидло.

Заступники членів Головного Виділу: Д-р Степан Булак, Михайло Вагула, о. д-р Іван Гриньох, Евгенія Макарушкова, Петро Мигович, Евгенія Терлецька.

Німеччина й Італія відповіли

У СПРАВІ ДОБРОВОЛЬЦІВ.

Як подає Стефані, нині в 11. годині мін. Чіяно переслав британському амбасадорові відповідь на британську ноту з 11. ц. м. у справі еспанських добровольців такого змісту: **На думку італ. уряду необхідно негайно спинити доплив добровольців до Еспанії**, але треба, щоби ту постанову видали всі уряди нараз і щоби ввести добру контролю. Італійський уряд до того змагає, тому він **готов заборонити на своїй території рекрутування і транзит добровольців**, якшо інші держави зроблять те саме.

Італ. уряд розглянув уже предложені комітетом неінтервенції проекти контролі над еспанськими пристанями й кордонами і небавом дасть на них відповідь.

Коли один з еспанських урядів перевів масову натуралізацію чужинних добровольців, що воюють у його армії, такий односторонний і суперечний з політикою неінтервенції крок не міг би перешкодити ані утруднити праць комітету в напрямі **евакуації чужинних добровольців з Еспанії. Якщо вістки про натуралізацію** правдиві, **це свідчило би**, як великий був наплив добровольців до Еспанії та яку велику вагу привязувала до нього „одна з воюючих сторін“ (у цілій ноті ніде не називається валенсійського уряду по імені).

Також Німеччина дала нині рано відповідь Великій Британії.

МІНІСТР ПОНЯТОВСЬКИЙ ПЕРЕД БУДЖЕТОВОЮ КОМІСІЄЮ.

На нинішньому засіданні соймової буджетової комісії промовляв референт пос. Дудзінський і представник меншини комісії пос. Камінський. Опісля виголосив довшу промову міністр рільництва та рільничих реформ Ю. Понятовський.

БЛЮМ ПРО ПЕРЕГОВОРИ З НІМЕЧЧИНОЮ.

В Ліоні відбулася велика маніфестація „людового фронту“ при співучасти 15-ох міністрів і віцеміністрів. Підчас бенкету прем. Блюм виголосив промову на тему франко-німецьких переговорів. Франція — мовляв — хотілаб у них порушити загальні питання і допустити до розмов також інші держави (заввага Ред.: СССР?). **Франц. уряд уважає, що мир є неподільний. Вона мусить виповнити обовязки, що випливають з пакту Ліги Націй та залишитися вірною державам, з якими заключила договори приязни. Не слід спекулювати на господарських труднощах Німеччини ані сумніватися в добру волю Гітлера. Договір слід заключити на основі рівности.**

—o—

ПО ШИРОКОМУ СВІТІ.

Обі японські законодатні палати завісили наради на деякий час, щоби дати змогу генералові Угакі утворити уряд.

Злучені Держави приняли 1936. р. лише 41.202 імігрантів, хоча контингент на той рік передбачував 143.744 імігрантів. Велика парляментарна група намагається ще дальше зменшити ту цифру.

На еспанських фронтах некорисні атмосферичні умовини припинили воєнні операції. За останні 3 тижні полягло воло 3.000 червоних.

Болгарсько-югославянський договір приязни підписали вчора в Білгороді.

Португалія — як подають деякі англійські часописи — відступила німцям на експльоатацію західну частину Анголі. Велика Британія тому не противиться.

З кіна.

Кіно „Касіно“: „Так кінчиться кохання“..

Якби не прізвище Павлі Весселі на афішах то можнаб і не підозрівати, що за таким заголовком скривається щось більше, як звичайна собі, пуста комедієва чи мельодраматична „шміра“. Фільма моглаб мати заголовок „Наполеон розводиться“, „Наполеон женится вдруге“, або ще більше у сензаційному стилі „Наполеон хоче мати сина“. Маємо тут виведений у драматичній формі той момент з життя Наполеона, коли він рішив після 15-літнього подружжя з Жозефіною розвестись із нею тільки тому, щоб із другого подружжя міг мати наслідника престолу. Самого Наполеона не бачимо і — тільки в одній хвилині пересувається на екрані його особа ззаду і другий раз його тінь. Дія зводиться до трагедії в габсбурському домі, чи точніше до трагедії молодої 19-літньої архикняжни Марії Люїзи, вихованої в атмосфері повної ненависти до Наполеона, який зруйнував Австрію своїми війнами. Коли вибір Наполеона впав на Марію Люїзу (якої доречі він ніколи не бачив), австрійський цісар мусів згодитись на таке подружжя всупереч найсвятішому своєму приреченню, що залишить доньці свобідний вибір у подружжі.

Фільма зроблена зручно і цікаво. Крім ролі Марії Люїзи, знаменита роля Меттерніха.

—o—

✝ Посмертні згадки.

ВАЛЕНТИНА ВОЛОСЕНКО, дружина інжиніра, померла скоропостижною смертю 22. І. у Тисьмениці. Покійна, родом з Херсонщини, була діяльною членкою і виділовою Союзу Українок та інших місцевих українських товариств. В. Ій П.!

Листування Редакції.

Вп. Данько М., Женева: Говорар за січень вислали 20. І., а до Вп. Книж. 60 зол. дня 28. І

—o—

СПОРТОВА СТОРІНКА.

Загальні Збори України.

В неділю 24. ц. м. відбулись у власній домівці при вул. Сапіги 49. загальні збори С.Т. Україна, які почались в 11. год. перед полуднем. На збори рах було присутніх більше як 100 осіб. Збори відкрив короткою промовою заступник голови дир. Левицький Олександер, оправдав неприсутнього голову дир. Е. Нагірного, який через недугу не міг виконувати останніми часами своїх обовязків та просив збори вибрати предсідника нарад. На внесення дир. Чучмана Евг. предсідником вибрали збори дир. Лазорка через акламацію. Секретарював п. Паньчак.Звідомлення за діловий рік подавали поодинокі виділові і провідники ріжних секцій т-ва. Секретар п. З. Охримович зясував присутнім у кількох словах минулорічну діяльність виділу, який у ювилейному році мав дуже багато клопотів і назагал вийшов з них оборонною рукою. В червні минулого року відсвяткувала Україна свій ювилей, який може й не випав так блискуче, як виділ цього хотів, одначе склались на це причини зовсім від виділу незалежні. Найважнішим успіхом своєї мінулорічної праці вважає виділ придбання нової домівки, яка по довгих роках скитальства по ріжних чужих домівках тепер завдяки специяльним заходам і трудам дир. Левицького дає змагунам змогу разом зійтися, скрипити в товариській гутірці дружні звязки, прочитати часописи і спортові видання. Взагалі тепер можна подбати не лиш про фізичну заправу змагунів, але й духову.

Касове звідомлення подав скарбник Вербівський Степан. Всіх приходів було минулого року 17.677.85 зол., значить 115% більше як у 1935 р. Зі самих змагань мало т-во 6.099.13 зол., вартість майна т-ва дає суму 6.708.90 зол. Взагалі приходи т-ва були куди кращі, як минулими роками і тому теж виділ міг посплачувати багато довгів.

Звідомлення з діяльности секції копан. мяча подав дир. Е. Чучман, який підчеркнув, що виділ поробив усі заходи, щоб успіхи репрезентаційної дружини були якнайкращі на зеленій мураві. Найкращим доказом є таке зіставлення: Всіх змагань розіграла І. дружина України в минулім році 34, значить майже рекордове число змагань, якими ні один клюб у Львові не може похвалитись. З цього 21 змагань дружина виграла, 4 ремісувала та 9 програла — зі загальним відношенням воріт 124:56.

На такий світлий вислід зложилось: 25 товариських змагань із 15 виграними, 2 нерішеними і 8 програними з відношенням воріт 87:48 та 9 мистецьких змагань з 6 виграними, 2 нерішеними і 1 програною і рекордовим відн. воріт 37:8.

На цей рік має дружина якнайкращі вигляди здобути мистецтво Окружної Ліги.

Звідомлення інших референтів були куди коротші, бо деякі секції зорганізувало т-во щойно після придбання нової відповідної домівки.

З новозорганізованих чи відновлених секцій найкраще заповідається секція боксерська ч наколесницька, яким референти віщують якнайкращі успіхи в найближчих сезонах. Гаківкова секція була мин. року майже нечинна і не відбувались ніякі змагання через брак леду і теплу зиму.

По звідомленнях поодиноких референтів дир. Костик відчитав звідомлення Контрольної Комісії та поставив внесок уділити абсолюторію минулорічному виділові.

В дискусії над звідомленням забрав голос тільки п. Скрегота. Черговою точкою зборів була зміна статуту т-ва, а саме зміна § 7, у якій збільшується число виділових і вставлення нового параграфу (з черги 2) про відзнаку й барви т-ва. Зміну статуту реферував п. З. Охримович і збори приняли її одноголосно.

Після короткої перерви відбувся вибір нового виділу т-ва Комісія-матка у складі дир. Ковалисько. п. Теслецький і м-р Воробець подала предсідникові свою листу, яку збори приняли в цілости без ніяких змін. Новий виділ урядуватиме в такому складі: голова — дир. О. Левицький. І. заст. голови дир. Филипович Іван. II. заст. голови інж. Павлик Сильвестер, секретар Паньчак Іван, скарбник Вербівський Степан. Члени виділу: Чучман Евген Конашевич Степан, Охримович Зенон, Миськів Іван. Пазуняк Вол., Яримович Роман і Верхола Омелян. Заступники виділових:Теслецький Гринь.Глушевський Юл., Бутель Михайло. Кубішин Микола, Матла Омелян і Федушин Теодор. Контрольна Комісія: дир. Колтунюк Ярослав, дир. Лазорко Михайло і дир. Костик Олександер.

При кінці висловили збори через акламацію подяку дир. Левицькому, лікареві д-рові Кампубинському, б. гол. дир. Нагірному і зокрема українській щоденній пресі за моральну підтримку і завжди прихильне становище до праці і змагань т-ва. На тому покінчились збори, які мали наскрізь діловий характер.

Спортові висліди.

Окружні лещетарські змагання Львівщини.

В суботу 23. і неділю 24. п. м. відбули змагуни львівської округи першу частину своїх лещетарських змагань, а саме скоки і плоский біг 18 згл. 8 км. Получення цих двох конкуренцій творить т. зв. норвеську комбінацію.

Конкурс скоків, який підготовила сс. „Плай" на скочні на Кортумівці зумів тим разом зацікавити також глядачів, які, не дивлячись на сильний мороз, зібралися в доволі великій кількости.

Переможець **Пелющак з К. Л. К.** заімпонував не тільки найбільшою довжиною скоків (20 м., 19 м. і 24 м.), але передовсім гарною технікою та спокоєм. Другий був Хамула (Плай), який мав коротші скоки, але також стилево вивінчені. Назар з Плаю заняв у скоках до комбінації (два перші скоки) третє місце завдяки найдовшим, після Пелющака, скокам (17 м, 18 м.), але його останній скок в отвертім конкурсі був з упадком і зіпхнув його аж на пяте місце. Його місце заняли Рибачек (КЛК) і Левицький (УССК). Щойно після Рожанковського (КЛК) на 6 місці опинилися три змагуни Черника Крупка, Сліпко і Криштальський.

Назагал змагуни скакали обережно, щоби мати добре точкування до комбінації, щойно третій скок, що вчислявся тільки до отвертого конкурсу — тягнули на довжину. Тоді то найдовший скок дня вийшов Пелющакові (24 м.), інші також скакали приблизно 20 м.

Порівнати рівень цих змагань з минулорічним трудніше з огляду на зовсім змінені світові умовини.

Плоский біг. В неділю рано змагалися львівські лещетарі в плоскім бігу; мужчини на 18 км., жінки і юніори на 8 км. Сильний мороз, у якому не повинні вже й відбуватись змагання вплинув на скількість стартуючих — головно жінок. Всетаки можна твердити, що змагання вдалися. На трасі розігралося багато цікавих двобоїв, а з огляду на добрий сніг, осягнено також добрі часи. Траса вела по брюховицькому лісі і була дуже вдатно підібрана.

Якщо йде про згадані двобої, то тут в першу чергу слід підмітити змаг двох передових лещетарів К. Л. К. Пелющака і його переможця зперед тижня Рибачка. Тимразом вдався реванж Пелющакові, що заняв перше місце в часі 1:18.11. Другий Рибачек час 1:18.40. На третє місце висунувся трохи несподівано Крупка з Черника (1:21.40), який в цей спосіб винагородив неповодження на трасі своїх клюбових товаришів, відомих змагунів Сліпка і Рака, які мусіли від бігу відступити. Хамула з Плаю прийшов четвертий, за ним Левицький з УССК.

Жінок стартувало тільки 4. Перша прийшла Адріянович (УССК) 59.55, друга Сітницька (Стріла) 1.10.10. З юніорів 1) Шухевич 58.25.

Організацією плоского бігу займався Черник. В загальному точкуванні норвеської комбінації переміг Пелющак (КЛК) т. 462. 2) Рибачек (КЛК) т. 42?.6 3) Хамула (Плай) 404.2

Б. С.

Хоч бурі бють і громи бють
І в горю серце тоне —
Та вже не вбе нас вража лють,
Не розділять кордони.

Бо ясне сонце вже з імли
Зійшло на нашім полі.
Юнацтва тисячі зросли
У нашій „Рідній Школі".

ГАКІВКА.

Лехія — Україна 6:1. Україна грала останні змагання за мистецтво А-кляси з віцемистцем Львова і Польщі зовсім добре, але програла високо в вини слабого воротаря.

Цукровня — Україна 3:2. Товариські змагання, які відбулись у Ходорові покінчились незаслуженою програною української дружини, яка грала зовсім добре за винятком воротаря.

ТЕРНОПІЛЬ. **Погонь — Креси 1:0 (0:0, 1:0, 0:0).** Дуже скромний вислід для Погоні.

Кінцева табелька гаківкових мистецтв А-кляси.

Чорні	5	10	0	24:6
Лехія	5	8	2	14:5
Погонь	5	6	4	14:9
А. З. С.	4	2	4	5:10
Україна	5	2	8	5:18
Креси	4	0	8	1:12

Залишилось ще розіграти змагання Креси — А. З. С., але вони не будуть мати ніякого впливу на табелю.

МІЖОКРУЖНІ МИСТЕЦТВА ПОЛЬЩІ.

КАТОВИЦІ. **Погонь (Катовиці) — Чорні 3:1 (1:0, 0:0, 2:1).** Зовсім несподівана програна мистця Польщі в Катовицях. По тім висліді Чорні мусять виграти змагання у Львові у вищім відношенні, щоб перейти до фіналу.

ЛОДЗЬ. **Варшавянка — Л. К. С. 3:2 (2:0 0:1, 1:1).**

ВАРШАВА. **А. З С. — Огніско (Вильно) 0:0**

ПОЗНАНЬ. **Варта — Стелля 5:1.**

КРАКІВ. **Краковія — К. Т. Г. 4:0.**

РЯШІВ. **Ресовія — Огніско (Ярослав) 6:3 (1:1, 1:2 4:0).** Мист. Б-кляси.

ПЕРЕМИШЛЬ. **Чувай — Польонія 4:0 (0:0, 1:0, 3:0).** Мист. Б-кляси.

СТАНИСЛАВІВ. **Раз Два Три — Ганоаг 5:0 (0:0, 2:0, 3:0)**

Ревера — Ганоаг 8:2 (4:0. 2:1. 2:1). Мист. Б-кляси.

ДРОГОБИЧ. **Сокіл (Стрий) — Юнак 0:0.** Мистецтва Б-кляси.

*

ПРАГА. **Стрітгем — Л. Т. Ц. (1:0. 2:0, 0:0).** Відома англійська гаківкова дружина перемогла мистця Чехословаччини.

МІНХЕН **Стрітгем — Тім „Монахійські канадійці Ґета і Б. С. Ц. 9:2.**

КОПАНИЙ МЯЧ.

ПАРИЖ. **Австрія — Франція 2:1 (1:1).** Австрія започаткувала свій весняний футболевий сезон міжнародніми змаганнями з Францією і виграла їх хоч у дуже скромному відношенні

БОКС.

ТЕРНОПІЛЬ. **Польонія (Перемишль) — Поділля 10:6** Фінальові змагання за вхід до А-кляси.

ЛЬВІВ. **Чорні — Ж. Р. К. С. 15:1.** Мист. змагання.

ЯРОСЛАВ. **Огніско — Польонія 8:6** тов. змагання

СТАНИСЛАВІВ. **Ревера — Погонь 10:6.** Товариські змагання.

ЛОДЗЬ. І. К. П. — К. С. З. О. 13:3.

ВАРШАВА. **Польонія — Ґвязда 9:7.**

——o——

Спортові новинки.

Відчит інж. А. Палія. В середу 27. п. м. відбудеться в домівці К. Л. К. при вул. Домініканській 11 реферат інж. А. Палія на тему „Роля К. Л. К. в українському спорті" Початок відчиту в год. 10. Всі члени повинні рішуче прийти.

Гаківкова дружина України має клопоти зі своїм воротарем Скрипієм, якого Чорні підмовляють перейти до себе. Україна виступала майже у всіх мистецьких змаганнях без воротаря, з іншим запасним воротарем і тому майже все **нещасливо програвала.** Мабуть Чорні, які недавно переорганізувались, починають свою нову працю від виловлювання кращих змагунів.

Спортовий дивогляд. Карпатський Лещетарський Клюб докладав усіх зусиль, щоб дійти до власної домівки у Славську і вкінці осягнув це. Місця в домівці найменше на 50 осіб. Дивне тільки, що українські лещетарі вважають її за щось зайвого. От цього року на Різдво поприїздили до Славська наші лещетарі та як на сміх, всюди заїхали, тільки не до захисту КЛК. Невже так далеко зайшла клюбова ненависть і заздрість!?

Кімберлейські Динамітери грали у Швайцарії двоє змагань. Зі „Швайцарськими канадійцями" виграли 6:5. Зі запасною репрезентацією Швайцарії виграли Динамітери 10:5.

Blue boy

Комунікати.

КОМУНІКАТ К. Л. К.

Пригадуємо всім філіям К. Л. К., що в днях від 2—17. II. відбудуться краєві лещетарські змагання у Славську. Доручаємо всім Філіям К. Л. К. [illegible] і вислати своїх кращих змагунів на ці змагання. Змагуни дістануть приміщення даром у власній домівці К. Л. К.

Рада К. Л. К.

НОВИНКИ.

— **Затверджені владою КУРСИ КОСМЕТИЧНІ** Стефанії Гаврисевич під проводом д-ра Е. Дурделла та інж. хемії, Львів, Коперника 42А, тел. 272-18. Початок викладів 15. лютого ц. р. Проспекти безплатно. Додаткові Курси лічничого масажу тіла і руханки. 93 8—10

— **Найсолідніші футра тільки у Юліяна Глуневського, Львів, пл Капітулька 3. I., тел. 54-46. Найпевніша льоката гроша.**

— **Магазин постелі Р. Джалі, Львів, Хорунщини 5 (побіч кіна „Апольо")** поручає ковдри, матраци, постелеве біллє і ін. Переробляє ковдри по 4 зол. матраци по 6 зол. 1709 83-100

— **Мистці Марія Дольницька і Отто Недбаль починають дня 1. лютого 1937.** в Міському музею артистичного промислу, вул. Гетьманська 20, курс мистецької емалі і мистецьких виробів в металі. Обсяг курсу: Наука про матеріяли, про емалеві техніки (малярську і ювилерську), технічне опрацювання емалі в пристосуванні до декоративної оздоби (бранзолети, нашийники, конфекційні оздоби, касетки, ящички і т. ін.). Техніка мистецьких виробів з металю (цизелювання, роботи куті, толочені, роботи для реклямового вжитку, роботи комбіновані з металю і емалі). Оплата місячна 15—20 зол., окремо 5 зол. на матеріяли. Зголошення приймає АНУМ, Львів, Чарнецького 26/II., тел. 255-26, між 1—3 год. щодня (п. Я. Музикова). 175 1—2

— **Якщо вже радіоприймач, то тільки фірми „Екравокс", Львів, Академічна 28.** 16-20

— **Українська кольонія в Люблині** влаштовує як щороку — **вечерниці** дня 13. II. 1937. в салі S. U. P-у, вул. Сташіца 6. — Хто не дістав запрошення, зволить зголоситися на адресу: Богдан Шафранський, Люблин, вул. Дольна П. Марії 28. м. 1. 166

— **Виклад у Т-ві ім. П. Могили** на тему „Українська аграрна політика в рр. 1917—1920" виголосить д-р І. Витанович у середу 27. ц. м., год. 7., в салі „Української Бесіди".

— **Пяніст Стефан Ашкеназе,** що перебуває постійно за кордоном, виступить з концертом у Львові в четвер 28. ц. м. в салі Польського Музичного Т-ва. Програма концерту, присвячена архитворам Бетовена, обіймає чотири сонати, м. ін. місячну і Вальдштайнівську. Концертант належить тепер до найвизначніших пяністів молодшої ґенерації.

— **Мороз щораз більший.** В останніх днях мороз у Сх. Галичині осягнув небувалий досі рівень, доходячи до 26 ст. у Львові і значно вище в інших сторонах краю. Багато людей відморозило собі вуха, носи та інші кінчини тіла. У звязку зі студінню вибухають пожежі наслідком лихої будови комнинів. Шкільна влада наказала палити у школах до температури +17 до 19 ст. У шкільних кімнатах мають бути термометри.

— **Арештування.** Як повідомляє „Хвіля", з наказу золочівської прокуратури арештовано д-ра Андрія Гаврилюка, повітового лікаря у Зборові. Причина арештування закрита покищо урядовою тайною.

— **Святочна просфора** відбулася минулої неділі в домівці Марійського Т-ва Пань при вул Руській у Львові при участи кількадесяти осіб, членок і запрошених гостей. На свято прибули провідник т-ва о. Сеньківський ЧСВВ, о. Назарко ЧСВВ і о. Лукань ЧСВВ. Зібраних привитав щирими словами о. Сеньківський і поділився зі всіми просфорою. Як одна велика родина засіли присутні до спільного стола і посипались промови, переплітані співом колядок та веселою ґутіркою. Бадьорий настрій вніс особливо привіт п. Добрянської, відпоручниці Марійської дружини українських студенток. Наприкінці п. Лицинякова подякувала всім присутнім за участь в цьому небуденному святі, а зокрема п. Струмінській, що занялася господарською його частиною. Вечір пройшов серед піднесеного настрою, повного ніжної сердечности і полишить без сумніву найкращі спомини.

— **Хто виграв на льотерії?** В нинішнім тягненні держ. клясової льотерії впали такі більші виграні: 5.000 зол. на ч. 74457 83157 102642 184448. 2.000 зол. на ч. 22057 81917 116912 135582 154939 164732 168706 171627 173218 182835 192725, 1.000 зол. на ч. 28812 35844 39026 41225 43494 45834 47092 48263 58358 59190 60458 63117 87697 90398 90690 95386 99016 102555 128566 129372 130688 143219 146368 157297 163121 168987 170074 175388.

— **Поштову агенцію** відкрито в Задубрівці пов. Снятин. Прилучено до неї громади Альбинівку, Ганьківці, Красноставці, Белелую і Жебранівку. Агенція стоїть в урядовому звязку з поштою в Заболотові.

— **Засудили гр.-кат. священника.** Перед городським судом у Дрогобичі відповідав свого часу о. Теодор Петрицький, гр.-кат. парох з Таврова пов. Бережани, під закидом, що як вязень в карному заведенні на Гірці в Дрогобичі, де відбував кару 8-місячної вязниці, на вязничному коридорі поширював фальшиві вістки в некористь держави. Його засуджено на пів року вязниці і 50 зол. гривни. Наслідком внесення апеляції о. Петрицький станув на днях перед окружним судом у Самборі, який затвердив присуд першої інстанції.

— **Орухомили тартак.** В Микуличині орухомили державний тартак на дві зміни. В тартаку дістало працю 160 безробітних.

— **Для безробітних.** Томущо загал обезпечених умових працівників не визнається якслід в управненнях, які прислугують їм при обезпеченні на випадок безробіття, заведення суспільних обезпечень вияснює, що на випадок браку праці умовим працівникам прислугують такі чинитьби: 1) грошева допомога; 2) оплачування складок за обезпечення на випадок недуги; 3) запомоги на подорож до місця нового заняття; 4) оплата за доповнення фахового вишколення. Ті чинитьби залежать від мінімального часу обезпечення, а саме 12 складкових місяців, перебутих в обезпеченні впродовш 24 місяців, числячи взад від дня втрати останнього заняття, причому обезпечений не може користати наново із чинитьб на основі тих самих складкових місяців. Час обовязкової військової служби, а також час недуги творять перерву, на яку продовжується згаданий час 24 місяців.

— **Адвокатські гонорарі у векслях.** Найвищий адміністраційний трибунал рішив, що адвокатські гонорарі, одержані векслями, підлягають оподаткуванню подібно як гонорарі в готівці. Від податкового виміру вільні тільки кавційні векслі. Це рішення подало міністерство скарбу до відома скарбовим урядам.

— **Чи спорт шкодить жінці?** У варшавськім евгенічнім т-ві доцентка Евгенія Столигво виголосила відчит на тему: Чи спорт спричинює маскулінізацію жінок? Прелеґентка обговорила спершу вислід дослідів югославянського професора д-ра Скорлії, який на основі дослідів, переведених в інституті фізичного виховання, дійшов до висновку, що інтензивні спортові змагання є для жінок шкідливі, бо спричинюють зміни в кістяку. Тому проф. Скорлія радить заборонити жінкам часті спортові змагання а позволити тільки на руханку. Прелеґентка поставилася до висновків проф. Скорлії критично, мовлячи, що наперед слід перевести досліди з більшим числом жінок та що деякі зміни кістяка не є шкідливі для породів.

— **За дорогові зловживання.** Перед окружним судом у Коломиї розпочався великий процес за зловживання в коломийській дороговій управі. На лаві обвинувачених засіли інж. Моравель, інж. Мікула, б. урядовець А. Кисілевський, б. дорогомистр В. Думанський і ін. Розправа потреває три тижні.

— **Львівська хроніка.** Арештовано двох власників камениць при вул. Бема, Гіса і Ґанґля, під закидом податкових зловживань на шкоду державного скарбу. — При вул. Снядівка ч. 5 у віллі д-ра Міхни зачадився на смерть 25-літний дозорець Владислав Шмідт.

— **Наступ на східні „креси".** В найближчім часі — як пише „Куріер Пор." — в Комунальній Касі Ощадности м. Бидгощі мають утворити фонд у сумі 50.000 зол., з якого за відповідними порученнями будуть користати безпроцентово купці, що будуть вибиратися на східні „креси". Тепер опрацьовують реґулямін фонду. „Публична опінія польська — пише „К. П." — сподіється, що вже на весну перші кольоністи рушать з Бидгощі на схід". — Отже будемо мати ще й свіжих кольоністів із Бидгощі

— **Самогубства.** Біля залізничого двірця в Тернополі кинувся під потяг 23-літній Юрій Лешинський, абсольвент львівського університету, син директора тернопільської гімназії. Тіло відставлено до кістниці на Білій. — При вул. Березовій ч. 3 у Львові (на Личакові) повісилася на дереві 27-літня служниця Филипина Огірчак з причини родинних невигод.

— **Кара за вбивство нареченої.** Окружний суд у Перемишлі розглядав справу Миколи Диковця з Дибкова пов. Ярослав. Диковець залюбився в Катерині Зборовській, але її родичі не хотіли ніяк згодитися на це подружжя, бо він не мав доброї слави. Тоді Зборовська втікла з батьківського дому і провівши два дні в домі нареченого, пішла з ним на військовий цвинтар, де обоє залишили лист з постановою спільного самогубства. Диковець стріляв до Зборовської, кладучи її трупом, після чого стріляв до себе, одначе револьвер затявся. Вилічившись з своїх ран станув перед судом, де дістав кару 8-літної вязниці.

— **Кривава хроніка.** До склепу Якова Шіфа в Урічі біля Сколього добулися вломники і побивши власника до безтями, забрали більшу скількість тютюнових товарів. Арештовано Володимира Пехова, Петра Стрільцева і Мирослава та Богдана Сенишинів. — У Вибудові пов. Бережани напали бандити на загороду А. Форти і застрілили Юстину Форду. Арештовано 22-літнього Дмитра Сугу і 24-літнього Івана Лопатку із Ценева, які признались до вини.

— **Жахливий напад вовків.** Семен Лукавець, господар із Старого Лисця, вертався в ночі саньми із Станиславова до дому. Він продав два сяги дров і в Крехівцях вступив до корчми. По дорозі заснув на санях. Пробудившись, побачив, що коні втікають шосами. За собою почув виття вовків, які гнали за ним. Розпочалися страшні перегони. Врешті вовки дігнали сани і розідрали візника та коні на місці. Ранком знайшли на дорозі тільки сліди крови, решту пожерли вовки.

— **Кари смерти при помочі трійливого газу.** Литовський уряд видав закон у справі виконування смертних присудів. Закон уводить страчення при помочі трійливого газу замісць дотеперішнього розстрілювання й обовязує від дня оголошення. Новим способом будуть страчені в найближчих днях два бандити, засуджені на кару смерти за душогубства.

— **Катастрофа повені в Америці поширюється.** Ціла долина ріки Місісіпі находиться під водою. Число людей без даху над головою дійшло до 300 тисяч. Багато людей утонуло. Біля Сінсінаті повстало озеро на просторі 18 кв. кілометрів. В рафінерії нафти фірми Стендерд Ойль вибухла пожежа. Пожежна сторожа гасила вогонь, стоячи по рамена у воді. По воді плавали бочки з нафтою, з яких бухало полумінь. Від нафти запалилося багато будинків, так що ціла околиця перемінилася у вогняне море. Білянс повені ось який: пів міліона людей без даху над головою, кількадесять тисяч затоплених сіл, 2 міліони людей без води до пиття, залиті водою простори більші від Англії з Валією. Правдоподібно повінь триватиме ще який місяць.

— **Ріжні вістки.** В південній Каліфорнії сильні морози знищили частинно збір помаранч. Школи обчислюють на 20 міл. долярів. — У Голівуді згоріло фільмове підприємство „Твентіет Сенчури" зі всім уладженням і кількома новими фільмами. Шкоду оцінюють на 200 міл. долярів. — У Франкфурті в стейті Кентекі збунтувались вязні при чому 12 осіб убито.

— **Солодка, велика і соковита є яфська помаранча.** Змішнює сили і запевнює зберегти струнку лінію. Цей шляхотний овоч, що відріжнюється не лише своєю віджиною влотістю, але також гарним зверхнім виглядом, служить як вибаглива прикраса стола. Яфські помаранчі уложені серед зеленого листя на плоскім тарелі, прикрашують та оживляють стіл як найкращі квіти.

Театри.

Український Нар. Театр ім. І. Тобілевича:

СТАРИЙ САМБІР:

26. I. Шаріка.
27. I. В'ії.

Зі Старого Самбора їде театр до Самбора і Дрогобича.

Великий Театр:

Вівторок, 26. I. год. 7.30 веч. „Подружжа".
Середа, 27. I. год. 7.30 веч. „Подружжа".
Четвер, 28. I. год. 7.30 веч. „Подружжа".
Пятниця, 29. I. год. 8.15 веч. Концерт Івана Штрауса.
Субота, 30. I. год. 7.30 веч. „Подружжа".

[Кі]на.

АПОЛЬО: „Розвід із перешкодами" з Анною Ондра.
АТЛЯНТИК: „Варвара Радзівилівна".
ВАНДА: „Втеча". „Для тебе співаю".
ҐРАЖИНА: „Панна Ліллі" з Франциською Ґаль.
ЕВРОПА: „Буде краще" із Щепком і Тоньком.
КАСИНО: „Так кінчиться кохання" з Паулею Веселі.
КОЛІСЕЙ: „Небезпечний фліртˮ. „Невіщо вганяти" з Фліпом і Флапом.
КОПЕРНИК: „Білий виговˮ і кольоровий додаток.
МАРУСЕНЬКА: „Бандера" (Еспанська чужоземна леґія).
МЕТРО: „Люди в тунелі" і „Малі герої".
МІРАЖ: „Виправа на планету Монґо".
МУЗА: „Король жінок".
ПАКС: „Северіта в масці" і „Велика подія".
ПАЛЯС: „Конфеті".
ПАН: „Жайворонок" із Мартою Еґерт.
РАЙ: „Боротьба з большевиками" („Герої Сибіру")
СВІТ: „Боротьба з большевиками" („Герої Сибіру").
СТИЛЕВЕ: „Голос серця". ревія „Ціла пара".
ТОН: „Ловець пригод" і муз. додаток.
УТІХА: „Геройський форт Дуомон" і ревія.
ХИМЕРА: „Мафлінґ".

ФОТОПЛЯСТІКОН.
(пл. Міцкевича 5.)
„Озеро Ґарда".

ЗАКОРДОННЕ РАДІО.

Вівторок, 26. січня 1937.

Білгород (437) 18.00 Нар. пісні, 20.00, 21.00 „Вальківрія" оп. Ваґнера, **Братислава** (299) 18.10 Мадярські нар. пісні, **Будапешт** (550) 12.05 Циг. музика, 13.30 Сальон. музика, 19.30, 20.00, 21.00 „Турандот" оп. Пучінія. **Відень** (507) 12.00, 13.10 Концерт орх., 16.05 Розривк. конконцерт, Клявс. сопр., Цігдер тенор, 17.20 Оп. арії М. Райч. сопр., 17.40 Форт. реситаль, 20.00, 21.00 Концерт віденської музики, 22.20 Сп. реситаль Р. Меркур сопран, 22.50 Квартет. **Кошиці** (250) 17.30 Словацькі нар. пісні, сальон. орх., **Міляно** (809) 17.15 Камер. музика, 21.15 Орган. реситаль, 22.10 Розривк. концерт. **Мінхен** (405) 12.00 Розривк. Концерт, 16.50 Конц. солістів, 19.00 Квартет, **Париж** (1648) 15.00, 17.15 Літер. авдиція, 16.00 Трансм. із Сорбони, 18.45 Форт. реситаль, 21.20 Огляд гумор. преси, 21.45, 22.00, 23.00 Офенбахів фестиваль. **Прага** (470) 15.00, 16.00 Концерт орх., 22.20 Форт. соната Посельтвія. **Рим** (421) 17.15 Камер. концерт, 20.40 Розривк. музика, 21.00, 22.00, 23.00 „Ріґолетто" оп. Верділа.

Середа, 27. січня 1937.

Білгород (437) 18.30, 19.30 Нар. музика, 19.50, 20.00, 21.00 Сербський вечір, **Брно** (325) 19.24, 20.00 „Веселі кумоньки з Віндсору" оп. Ніколая, **Братислава** (299) 15.30 „Юпітрова Симфонія" Моцарта, **Будапешт** (550) 14.00 Скрипка, 17.00 Віолончеля, 18.00 Циг. музика, 19.20 Сальонова музика, 22.20 Концерт оп. орх., **Відень** (507) 12.00, 13.00 Розр. концерт, 17.10 „Балади" І. Ґібер барит., 17.30 Скрипка, 19.35, 20.00 Міжнар. вистрoєві образки, концерт орх., С. Карст сопран, Люіджі Бальовіні тенор, 21.00, 22.00 Музика, спів, 19.00, 20.40 Розривк. музика, 21.00, 22.00, 23.00 Трансм. з Ля Скалі: „Попелюшка" оп. Россінія, **Мінхен** (405) 12.00 Концерт військ. орх., 16.10 Молодь співає, 16.30 Весела муз. авдиція, 19.00 Концерт муз., співів, **Париж** (1648) 13.15, 14.00 Концерт орх., 14.15, 17.30, 18.45 Сп. реситаль, 21.00 „Ле Маркіз Тюрлюпен" Комедіопера Меларда, 21.45, 22.00, 23.00 Вечір опер: „Ле Шалет" ком. оп. Адама, „Ле Вольт ді Бонжер" муз. ком. Попса, **Прага** (470) 15.00 Смичк. квартет, 19.20 Концерт військ. орх., 21.20 Концерт хору, 22.30 Форт. реситаль. **Рига** (515) 16.30 Нар. музика, 18.30, 19.00, 20.00, 21.00 „Зелена левада" оп. Бенеша, **Рим** (421) 17.15 19.45 Розривк. концерт, 20.40, 21.00 Симф. концерт, 22.00 Комедія.

ЛЬВІВСЬКЕ РАДІО.

Вівторок, 26. січня 1937.

6.30 Ранішня авдиція, 7.25 Програма на днні, 7.30 Трохи інформацій, 7.35 Легка музика з гр. пл., 8.00 Авдиція для шкіл, 11.30 Для молодших дітей: Ой сміявся хліб, сміявся, 11.57 Сиґнал часу, 12.03 Музична леґенда, гр. пл., 12.40 Полудневий деник, 12.50 Похатний промисел, 14.30 Концерт бажань, 15.00 Господарські вістки, 15.30 Львівські біжучі вістки, 15.35 Легка музика у вик. симф. орх., 15.50 Оповідання для дітей: „Неро", 16.00 „В Еспанії", гр. пл., 16.15 Скринька ПКО, 16.30 Хвилина Ф. Шуберта, гр. пл., 17.00 „Будні п. п. Ковальських", говорена повість, 17.15 Грають давони Копенгаґену, муз. авд., 17.50 „Чемність" монольоґ, 18.00 Актуальна гутірка, 18.10 Спорт у містах і містечках: Спорт у Тернополі, 18.20 Легка музика з гр. пл., 18.35 Посмертний тріюмф Сенкевича, 18.50 Актуальна гутірка, 19.00 Наші матуристи, 19.20 Розривк. концерт, 20.00 Симф. концерт, орх., саксофон, гутірка, 22.30 Поет мітів і екстази (Міцкевич), 22.45 Танкова музика; у перерві в год. 22.55 Останні вістки.

Середа, 27. січня 1937.

6.30 Ранішня авдиція, 7.25 Програма на днні, 7.30 Трохи інформацій, 7.35 Легка музика з гр. пл., 8.00 Авдиція для шкіл, 8.10 Трансмісія з [...] дирекції держави. льотерії: Тягнення головної виграної 1 міліона зол., 11.30 Для шкіл: Про нафтову лямпу, музика з гр. пл., 11.57 Сиґнал часу, 12.03 Пісенькарі, гр. пл., 12.40 Полудневий деник, 12.50 Товщі у домашньому господарстві, 14.30 Оперетові мельодії з гр. пл., 15.00 Господарські вістки, 15.15 Рекламовий концерт, 15.30 Львівські біжучі вістки, 15.35 Ф. Суппе: „Дама-пік" увертюра, гр. пл., 15.45 Короткохвильний діяльоґ, 15.55 П. Чайковський: Капріче Італіен, гр. пл., 16.10 Історичні загадки, авд. для старших дітей, 16.30 Орхестра, 17.00 Відчит: Дивізія, 17.15 Концерт солістів: спів, скрипка, фортепіян, 17.50 Хто платить відшкодування, 18.00 Актуальна гутірка, 18.10, 18.15 Спортові вістки, 18.20 Пісеньки у вик. Й. Поплавського, гр. пл., 18.40 Заг. скринька, 18.50 Ремінним дишлем по господарствах Великопольщі, 19.00 Малярева помста, 19.20 Біле шаління, ревія і авдиція, 20.35 Хвилина бюра студій, 20.45 Вечірній деник, 20.55 Актуальна гутірка, 21.00 Шопенівський концерт у вик. Альфр. Кіціна, 21.30 Пісня про Роланда, авдиція, 22.00 Танкова музика у виконанні орхестри: у перерві в годині 22.55 Останні вістки, 22.30 Комунікат у фр. мові для змагунів Міжнар. зорінного автомоб. зїзду до Монте Карльо.

ЦІНИ „МАСЛОСОЮЗУ".

„Маслосоюз" повідомляє, що від дня 25 січня п. р. кооперативам платив за [...] льоко Львів.

1 кг масла весеєвого бльок. без опакування	2.55 зол
1 кг. масла десеєов. бочкове включно з бочк. опакуван.	2.60 „
1 кг. масло експорт. дає зачет	2.60 „
молоко від 11. І. п. р. . . .	0.14 „
яйця	3.70 „

ПТИЦЯ.

Маслосоюз повідомляє, що в дні 25. І. п. р. платив своїм доставцям за 1 кг. живої птиці льоко подвіря птахорізні „М. С." у Львові, (пл. Більчевського ч. 3) такі ціни:

Індички І. кл. добре умясені, повногрудні	1.10 зол.
Індики І. кл. добре умясені, повногрудні	0.95 „
Курки молоді І кл. біло й жовтоніжки від 1.70 кг. вгору	0.95 „
Качки товщені І. кл. щойно від 1.80 кг. вгору	1.10 „

Слабших сортів від вище поданих не приймає.

ОПОВІСТКИ.

XIV. Звичайні Загальні Збори „Союзу Українських Адвокатів" у Львові скликує Виділ С. У. А. на суботу, 13. лютого 1937 р., год. 4. пополудні, до салі Організації Українців міста Львова, вул. Підвалля ч. 7, III. поверх з отсим предметом нарад: 1. Відкриття Зборів президентом д-ром Костем Левицьким. 2. Відчитання протоколу останніх Загальних Зборів. 3. Звідомлення Виділу Товариства з оглядом діяльности за час від 1. січня 1936 р. до кінця 1936 р.: а) загальне тов. секретаря д-ра Володимира Ляпинкa і про Делеґатури тов. Льва Петрушевича; б) скарбника тов. д-ра Костя Паньківського: касове і з фонду підмог, і в) делеґата аплікантів адвокатури м-ра Юрія Старосольського. 4. Звідомлення Контрольної Комісії. 5. Вибори президента і віцепрезидента зпоміж членів адвокатів, стало замешкалих у Львові і 10 членів Виділу; вибір 3. членів Контрольної Комісії і вибір делеґата для береження інтересів аплікантів адвокатури. 6. Внески членів, що на 6 днів перед Загальними Зборами будуть зголошені Виділові на письмі. 7. Запити і пояснення. Приявність членів обовязкова. — **Львів, 16. січня 1936 р.**

ПОДЯКА.

Прибиті тяжким горем по причині неждальної смерти нашого Найдорожчого, бл. п. **о. Івана Винницького**, пароха Стрия, не почуваємося на силах подякувати зокрема всім тим, котрі на цю, страшну для нас, вістку поспішили чи то особисто, чи то листовно з усіх сторін краю з словами потіхи і щирого співчуття; тож просимо цією дорогою приняти від нас щиро-сердечну подяку.

Зокрема дякуємо всім священикам за звеличання похоронів у днях 18.—21. січня, як теж і тим, котрі жалібним хоровим співом, сумною орхестровою музикою, численними щирими промовами і гарячими молитвами прощали Покійного, невтомного каменяря-борця за кращу долю нашого народу, на вічний спочинок.

Щире Вам усім Спаси-Біг.

Стрий, 25. січня 1937 р.

Дружина, діти і внуки.

ПОДЯКА.

Виділ Товариства „Українська Захоронка" складає отсею дорогою сердечну прилюдну подяку ученицям гімназії СС. Василіянок у Львові за уладження св. Николая для бідної дітвори Захоронки жовківської дільниці. Учениці згаданої гімназії запросили до себе дітей із Захоронки, щедро їх угостили, а крім цього обдарували їх практичними і гарними дарунками власноручної роботи на суму поверх 200 зол. За це благородне діло складаємо ученицям гімназії СС. Василіянок та пп. проф. Струтинській і Сидорович, матері Северині і матері Богдані, що думку для цього гарного почину піддали і разом з ними зреалізували — щире Спасибіг.— Львів дня 1. січня 1937 р. — За Виділ Товариства „Українська Захоронка": **Софія Ракова**, голова. **Надія Макарушкова**, секретарка. 174

За редакцію відповідає Олександер Костик. Видає Видавнича Спілка „Діло". З друкарні Вид. Спілки „Діло", Львів, Ринок 10.